

Yeniden • • • Millî

MÜCADELE

TÜRKİYE'Yİ

KİMLER SOYUYOR

12 MAYIS 1970

SAYI: 15

İLMÎ SAĞ

İLMÎ SAĞ: SADECE SOLA KARŞI BİR PROTESTO HAREKETİ DEĞİL; BİZZAT MİLLET İDEOLOJİK YAPISININ İLİMLEŞMESİ VE HAREKETLENMESİDİR !!

115

Millet hayatına girebilen, çeşitli yanlış siyasi, iktisadi, askeri, içtimai ve ahlâki düşünce şekilleri, değişik sûretlerde yaşayan gayr-ı milli ideolojilerin muvaffakiyeti ni baykuşça ilan ediyor.

Moda nezâket kâideleri, günlük hayatın bütün şekilleri sür'atle yabancılaşıyor. Bu, yabancı ideolojilerin, hareket modelleri şeklinde içimizde yaşamasıdır. Ve bağlı oldukları haksız ideolojinin zaferinin işaretidir.

Siyasi iktisadi, içtimai nizam denemesinin acı neticesi, gayr-ı milli ideolojilerin zaferinin şarta olmuştur.

Hülasa; cemiyetteki her hâdise, millet ızdırabının feryadı ve acı çığır hâline gelmiştir. Bu hal, milli yapının zarûri mahsûlü olan ideolojinin, hayattan uzaklaşması ve gâsıp ideolojilerin tasallutundan doğmaktadır.

Hayatın her noktasında görünen mücadelelerin muharriki olan ideolojisi, bir başka ideoloji tarafından kısmen veya tamamen tasfiye edilir. Zira; ideolojinin düşmanı, ideolojidir.

İdeoloji, kâinat ve hayat hakkında bir değerlendirmeye dayanır. Ve ideoloji, bu değerlendirişin mutlak doğruluğuna inanır. Ne kadar ideoloji varsa, o kadar farklı temel-değer vardır. Ve her ideoloji, temeli olan değer, mutlak hak oluşuna iman eder.

Bütün bunlardan başka, ideoloji ya insan yapısının zarûretlerine uygundur, veya aykırıdır.

Su hâle göre; bir ideolojinin başka bir ideoloji ile birleşmesi; hakkın bâtıla, insan yapısının zarûretlerine uyan yolun uyma, kurtuluş ümidinin fesadla karışması demektir. Bu hal, mutlak olan ideolojinin ortak kabul etmesidir ki, doğruluğu ve haklılığından kendini şüpheye düşürür. ve ideoloji kendi kendini tasfiyeye yönelir.

Bilhassa sağ idolojinin, sol ideoloji ile kaynaşma denemelerine girdiği zamanlarda sağ ideoloji kurtarıcı, eksiksik ve haklı olmak vasfını kaybetmiştir. Museviliğin ve Hristiyanlığın âkubeti böyle olmuştur. İlahî tebliğ, bir müddet sonra, bir ruhban zümresinin kasıtlı yorumlarıyla mâhiyetini bozmuş ve bir bir zümrenin diktatörlüğüne ne müncer olmuştur.

Bizi daha çok alâkadar eden sağ ideolojilerin dejenerasyonudur.

Bir ideoloji, insan ve milletin yapısına uygun ise, sağ ideolojidir. Tevratda mükerreren, Yahudilere putperest milletlerin ilahlarına secde etmemeleri emrolunur. Yahudi toplumunu muzaffer kılacak hususun, Tevratın emirlerine harfiyyen inkiyât olduğu ifade edilir. Ve değişmez bir ideoloji olmak üzere Tevrat gösterilir. Aynı hâl Hristiyanlık için de vâridir. Ger-

çekten Tevrat ve İncilin emirlerine saygı ile tâbi oldukları çok müstesnâ devirlerde Yahudiler ve Hristiyanların hayatları ideale yakın olmuştur. Ancak Tevrat ve İncilin keyiflerince yorumlanması ve menfi kültürlerin Yahudi ve Hristiyan ideolojisini doldurması, yahudilik ve hristiyanlığı beşeriyetin yol kesicisi hâline getirmiştir. Ahlâki tereddüleri ve uğradıkları musibetler, sağ ideolojinin tahrifinden sonra, aşâğılık yaşayışlarının esası olmuştur. Yahudilik ve Hristiyanlık, bu halden sonra, menfi ideolojilerin kaynağı olmakta devam edecektir.

İdeolojilerin karışmasının doğurduğu tereddidi başka bir örnekte inceleyelim:

Roma, ilk yükseliş devirlerinden sonra, tereddidin eşğine gelmişti. İlk devirlerin mazbut yaşayışlı Roma cemiyeti yerini, senenin büyük bir kısmını en kaba eğlence mahallerinde geçiren, sefih, ahlaksız ve mütereddi bir cemiyet almıştı. Fazilet hisleri zayıflamış, Romaya vücut veren fikirler alay mevzuu hâlini almıştı.

Zira, Romanın Yunanistan ve Mısır'ı istilasından sonra, Yahudi, Yunan ve İran menşeli ideolojiler Roma ideolojisi ile çarpışmaya başlamıştı. Yunan, Mısır ve İranın ahlaksızlık nümuneleri Romada taklit edilir olmuştu.

Homosexualitenin menşei ve kuvvete tapmanın merkezi İran, şüphenin tohumlarını taşıyan Yunan tefekkürü ve milletlerin zehiri Yahudi düşüncesi Romanın ideolojik yapısını sarstı, sarstı ve neticede yıkdı. Romanın ideolojisinin yıkılması, Roma ahlâk ve fâziletini yıkdı. Hayasız, rezil, bir hayat Romanın tabii yaşayışı oldu. İrâdeli, mert ve ahl âkıl fertlerin yerine kararsız, miskin ve dejenere fertler geldi. Romanın çökmeye başlaması, bazı ıslâhatçıları ortaya çıkarmış ise de, Roma ideolojik yapısı ölüm derecesine geldiğinden, kısmi ve kısır tedbirler de çare vermedi. Buhran o kadar belliydi ki, imparatorluğun uçsuz bucaksız arâzisine hükmedecek nüfus kalmamıştı. Zira, fuhuş ve rezilâne bir hayatın esası nüfus kıtlığıdır. Dünyanın büyük imparatorluklarından olan Romanın binası böylece çürüdü, Roma milleti başka milletlerin üreme vasatı hâline geldi ve kayboldu.

Ahlâkacı Katon'un da tesbit ettiği gibi, Romanın yıkılışını temin eden âmil, Roma ideolojisi ile yabancı ideolojiler arasındaki kaynaşmadır. Bu kaynaşma Roma ideolojisinin yıkımının, Yunan ve Sion kültürünün sefil zaferinin ifâdesidir.

İslâmın tarihi de bunu gösterir. Kâinat ve hayatın haklı izahına dayanan İslâm; başka ideolojilerle birleşmeğe zorlandığı her devirde, cemiyet buhranların en

korkunçu ile sarsılmıştır.

H.z. Osman zamanındaki Yahudi ve İran ideolojisini İslâma ithal teşebbüsü, asırlarca süren İslâm-Bâtınî kavgasının esasını teşkil etti.

Yahudiliğin kontrolü altındaki Beytül-Hikme ve İhvânü's-Safâ gibi teşebbüslerin faaliyeti, Yahudi-İran kültürünü İslâma sokma teşebbüsleri, Bâtınî fitnesinin İslâm âlemini isyan ve ihtilâllerle sarsmasına sebep olmuştur.

Selçuklulardan itibaren zamanımıza kadar vuku' bulan isyan, ihtilâl ve huzursuzlukların temelinde yine, İslâm düşmanı ideolojilerin İslâmı yıkmaya gayretlerini görmedir.

Seyh Bedreddin Sinâvî'nin isyanını ve sonra İran tarafından tahrik edilen isyanları hatırlayalım. Yeni-çeri ocağının, bir müddet sonra, devlet-millet aleyhine bir silâh gibi kullanıldığını unutmayalım.

Osmanlı imparatorluğunun mağlûbiyetlerini takib eden devrede, Batının, ilerleme modeli olarak telkin edildiğine şahid oluruz. Hristiyan ve Yahudi mütefekkirler bunu, mâhirâne bir şekilde yapabildiler. Bütün ıslâhat teşebbüslerinin dejenere edilmesi ve akabinde büyük askeri ve siyasi mağlûbiyetlerimiz bunu gösterir.

İslâm; Avrupa menşeli nizam, aksiyon ve anlayış şekilleri ile birleşmeğe zorlandı. Ve bu zorlayış kendini, mağlûbiyetler şeklinde ortaya çıkardı.

Bir asırdan beri yapılan, İslâmın onun dışındaki kültürlerin birleşmesi temennisini İslâm ve esyanın kanûniyeti reddeder.

İslâma göre Kur'an son kitap, Hz. Muhammed insanlığın tek ve son lideridir. İslâm liderliğinde, şerik kabul etmez. İslâmın dışındaki bütün dinler devirlerini tamamlamış ve tarih olmuştur. Hayatın bütün hâdiselerini tek bir kitap çözecektir. Bu kitap Kur'an'dır. Kur'an; her türlü tahriş ve sapmadan korunmuş, hic bir menfi ideoloji ile bulanmamış, beşeriyetin dâimi kurtuluş kitabıdır.

İdeolojilerin bünyesinden çıkan kanûniyet de bu ifâdeleri te'yid eder. İdeolojiler, farklı değerlere dayanırlar. Tevhid veya şirk esası gibi. Her doktrin bir tefekkür his ve hayat nizamı hâline gelir. Ve er veya geç bir medeniyet meydana getirir. Medeniyetinde kullandığı motifler ne olursa olsun, medeniyet onu meydana getiren değer hükümlerinin ayrılmaz neticesidir.

Bir medeniyete girmek, onu bütünüyle benimsemek demektir. Din, örf, âdet veya düşünce itibarıyla İslâm; medeniyet itibarıyla Batılı olmak hayaldir, aptallıktır.

Bir asırdan beri, Avrupada modalaşan her cereyanı İslâma bağlayıvermek hastalığı, millet ideolojik yapımızı kemirmektedir. Her ideoloji, kendi değerine bağlıdır. (Devamı gelecek sayıda)

Zaruri bir durum muhasebesi

Milletin iman, ahlâk, kültür, tarih ve menfaatine bağlı haftalık siyasî MİLLÎ DÂVA MECMUASI

Yıl: 1 — Sayı: 15

SAHİBİ

★

Ömer Ziya Belviranlı

MESUL MÜDÜR

SELİM ARKOC

★

İDARE YERİ

Babıâli Cad. No: 50/4
Cağaloğlu — İSTANBUL

Telefon: 27 73 10

★

Fiatı : 150 kuruş.

Dizgi :

SEN - AL MATBAASI

★

Baskı :

GÜNES MATBAACILIK

T.A.S. Cağaloğlu - İst.

★

Abone Şartları:

Bir senelik: 70 Lira

6 Aylık: 35 Lira.

3 Aylık: 18 Lira.

..... Türkiye'nin II. Cihan Harbi sonunda çizilen statüye uygun olarak, Yalta'da Amerikan nüfuz bölgesine terkedilişi, bilinen bir gerçektir. Ancak bu statü. Rusya tarafından zorlanmaktadır. Ve Rusya bir müddet evvel Ortadoğuyu (Türkiye şüphesiz dahil) kendi nüfuz bölgesi olarak ilân etmiş, bulunmaktadır. Rusya için, bu jeopolitik bir mecburiyettir. Rusya genişlemesinin zaruri istikâmeti, normal olarak orta doğu olacaktır. Büyük bir kara devleti olan, Rusya bir cihan imparatorluğu tesisi için, sıcak denizlere çıkmak mecburiyetindedir. Bu ise ancak, bir deniz hâkimiyeti ile mümkündür. Ve Rusyanın bir deniz devleti olarak, Amerikan nüfusunu kırabilmesi, ancak Anadolu'yu ele geçirmesi suretiyle mümkün bulunmaktadır. İster beynelmilel yahudiliğin, isterse zayıf bir ihtimal olarak Slavlığın hâkimiyetine terk edilmiş olsun. Rusyanın zaruri ilerleme yolu, Anadolu'dan geçer. Dünya hakimiyetini, denizler hâkimiyeti yoluyla perçinlemekle karşı karşıya olan, Amerika için Akdeniz ve Doğu Akdeniz'in kapısı Anadolu vazgeçilmez bir bölgedir. Bütün bu gerekçeler gösteriyor ki, mukaddes vatanımızda Amerikan ve Rus nüfuzu kıyasıya çarpışmaktadır. Vatanımızın bütünlüğünü, istiklâlimizi ve milletimizin varlığını korumağı, temel hedef kabul eden milliyetçilerin, namuslu politikacıların bu gerçeği unutmamaları gerekir.

Amerika bulunduğu bölgeyi, iktisadî ve stratejik bir üs olarak kabullenirken, Rusya milletlerin müstakil yaşama ümit ve imkânlarını yok edip, nüfuzu altına aldığı ülkeleri bir hapishane, bir insan harası ve insanların ebedi köleliğe mahkûm işçiler haline getirildiği, işletme bölgesi haline getirmektedir. Rusya'da şekillenen emperyalizm, yayılmasını komünizm adlı iğrenç nazariyenin tecavüzleri ile tanzim etmektedir. 1917 den den sonra Stalin'in ifadesiyle dünya ihtilâli stratejisi tatbiki başlanmış, Türkisan zinciri ile bağlanmış. II. Cihan Harbinden sonra Polonya, Almanya, Macaristan, Bulgaristan, Yugoslavya ve Çekoslovakya'yı takiben Çin, Kore ve Vietnam komünist canilerin hâkimiyetine terk edilmiştir.

Ancak Yunanistan, Türkiye ve diğer ülkeler, şiddetli komünist hareket ve tahriklerine ve tecavüzlerine uğramış olmalarına rağmen, bu ülkeler komünistleştirilememiştir. Bu ülkelerde millî direncin fazlalığı yanında; Amerikan nüfuz bölgesine alınmış olmalarının tesiri inkâr edilemez. Yunanistanda Komünist çetecilerin senelerce devam eden gerilla faaliyeti, istenen neticeyi vermemiştir.

Türkiyede de II. Cihan Harbinden sonra, komünistler yeniden fırsat aramış ve II. Cihan Harbi boyunca faaliyetlerine fazla müdahale edilmemiştir. Bugün ise bütün dünyada, beynelmilel yahudiliğin tezgâhladığı, Anti Amerikancı hareketler, kuvvet kazanmaktadır.

İşte Türkiye komünist ve Amerikan Kuvvetlerinin en kesif çarpışmalarının gittikçe bütün dünyayı sardığı bir dünyada, canavar bir düşman devletin yanında ve en tehlikeli bir jeopolitik vaziyet içinde bulunmaktadır. İşte böyle tehlikeli bir mecrâ içindeki Türkiye'de saklanmağa bilhassa dikkat edilen bir durum vardır. Komünist hareket, Üniversite muhtariyeti maskesi ile tehlikeden habersiz bir kısım gafili de kandırarak, silâhlı saldırıları makul göstermeğe başlamıştır. Silâhlı çeteler işgal ettikleri fakülteleri, milliyetçiliğin haklı fikri hâkimiyetinden kurtarmanın ancak silâhlı tecavüzlerle mümkün olduğuna inanmış bulunuyorlar. Halen Üniversitelerde bir grup silâhlı azınlığın, silâh zoru ile temin edilen tehdit, zorlama ve tedhişle devam eden ve bir kısım üniversite görevlisi tarafından alkışlanan terörü mevcuttur. Maksat komünizme karşı gelmesi mümkün bütün güçleri, üniversitede felce uğratmak ve ondan sonra geniş talebe yığınlarını, kırbaçarcasına tahrik ederek, değişik bahanelerle sokağa dökmek.

Bu maksatla Üniversitelere fikri gücü yüksek milliyetçileri sokmamak için her türlü iftiraya müracaat ederek, silâh kullanarak neticeye varmak. İşte üniversite hâdiselerinin gerçek sebebi budur. Milliyetçi talebeleri dökmek, milliyetçi üniversite görevlilerini silâhla tehdit etmek, yaralamak, okul basmak ve geniş talebe kitlesinin fikir ve hareketlerine tek istikâmet veren güç haline gelmek. Milliyetçileri kursunlarken çekilen fotoğraflarının varlığına rağmen, komünist millî-

tanları bulamamak. Hayatı tehlikeye düşen öğrenci ve profesörleri korumak için hiç bir tedbir almazken, Üniversite muhtariyeti maskesi ile suçların yakalanmasına adice mani olmak. Milliyetçiliğin üniversiteden kanlı tasfiyesi için hazırlanan planlara göz yummak, Kendilerine mesuliyet tevdi edilenlerin, alışıla gelmiş davranışı oluyor.

Ancak bu durumun ne kadar süre devam edebileceği meçhuldür. Mesele silâhlı tecavüzlere karşı kimin ve nasıl cevap vereceğinden ibaret kalmaktadır. Milliyetçi üniversiteler kendilerine silâhla saldırarak, Üniversiteyi milliyetçilere kapayan komünistlere karşı nasıl mukabele etmelidirler. Bu sorunun cevabı, mevcut siyasî iktidarın yaşama süresini tâyin edeceği gibi, vatanın, devletin ve milletin kaderini yakından alakadar etmektedir. Bu durum, aşağıda belirttiğimiz ihtimallerden başka bir tarzda şekillenemez. Siyasî iktidarın kayıtsızlığı devam ettiği takdirde, halk ve milliyetçi talebe kitleleri hayatlarını korumak için, silâhlanmağa mecbur olacaklar demektir. Bu takdirde silâhlı mücadele, Türkiye'de kat'i şekli alacaktır. Silâha sarılan kuvvetlerin, mücadelesi uzun veya kısa sürebilir. Bu mücadele kısa bir süre devam etse bile, ancak bir müdahale ile durdurulur hale gelecektir. Silâhlanmış taraflara, normal usullerle yaklaşamaz. Silâhlı çatışmanın durdurulabilmesi, hükûmetin kuvvetini aşarak bir ordu müdahalesini zaruri kılacaktır. Bunun ise ne kadar zararlı olduğu ortadadır. 1960 dan itibaren günlük politikanın çirkefine bulaşmamak için, büyük gayret sarfeden Ordu'yu böyle bir müdahaleye davet etmek vatan sevgisi ve namusluluk ile bağdaşmaz. Ancak teşvik, tahrik ve müsamaha gören silâhlı mücadelenin, zaruri neticelerinden biri budur. Vatan bölme istidadı taşıyan ve silâhlı hale gelmeye zorlanan bir çatışma karşısında, siyasî iktidar hiç müdahale edilmediği takdirde bile, Ordu müdahaleye mecbur kalabilir. Yunanistan, Pakistan ve Endonezya da patlayan ve silâhlı hale gelen çarpışmaların doğurduğu sarsıntı, ancak ordu müdahalesi ile durdurulabilmiştir. Komünizme müsamaha ile bakan Sukarno, halkın sesine kulağını tıkamıştı. Silâhlı birlikler haline getirilmiş komünistlerin milliyetçi ve müslüman avına çıkmasını, büyük bir aşağılık içinde göz yumuyordu. Sonunda bir Komünist ayaklanmasının, ebedi köleliğe götüreceği Endonezya, bu elim vaziyetten, milliyetçi subayların müdahalesi sayesinde kurtuldu. Pakistan ve Yunanistanda da aynı durum görüldü.

Türkiye'de siyasî demokrasinin şu günkü haliyle bile devamını, milletimizin hayatının devamı ve millî mücadelemizin zaferi için, asgari ve vazgeçilmez şart olarak görüyoruz. Her vicdan sahibinin de bunu böyle değerlendireceğine inanıyoruz. Türkiye'yi sonu meçhul bir maceraya ve muhtemelen diktatörlüğe itecek şartlar, sanki kasten geliştirilmektedir.

Silâhlı çatışmaların devam etmesi halinde, Türkiye'yi bekleyen başka bir neticede uzun sürececek bir kardeş kavgasıdır. Siyasî iktidar silâhlı kuzl çeteleri yola getirmedikçe, kendiliğinden gelişecek bir neticede budur. 30 milyonluk, geniş bir ülkede ve en tehlikeli bölgede Silâhlı komünist ve milliyetçi çarpışması, Türkiye'yi kat'i surette ikiye ayıracak, felâketin başlangıcıdır. Böylece Rusya'nın ve Amerika'nın kat'i nüfuz bölgeleri halinde Türkiye'yi parsellemesi imkânı doğmuş olacak. Ve müstakil müslüman Türk varlığına, en korkunç darbe yapılmış olacaktır. Ve Anadolu birliğini yeniden temin ve tesis için asırlar geçmesi gerekecektir. Uzun süre devam etmesi mümkün bir silâhlı mücadelenin zaruri neticeleri Türkiye'yi kat'i olarak ikiye bölmek, yahut bir diktatörlüğe itmekle neticelenecektir. Beynelmîlci Marksistlerin, ağızlarını şapırdatarak, Türkiye Vietnamlaşacaktır, diye feryat kopardıkları bir memlekette; silâhlı çarpışmalara göz yumulması, ne hazindir ki, Türkiye'ye bir Vietnam akıbeti hazırlıyor.

Bugün milliyetçi gençliğin ve milliyetçilerin bilhassa İstanbul'da uğradıkları silâhlı saldırılara cevap vermeyişleri işte bu kesin gerçekler yüzündendir. Acaba İstanbul'da Üniversiteye sokulmak için silâhla tehdit edilmelerine, güpegündüz tabanca kurşunları ile ve polislin gözü önünde kurşunlanmalarına, rağmen neden, silâhlı tecavüze

(Devamı 14. sayıfede)

YENİDEN MİLLÎ MÜCADELE

Millî Mücadele tehditle sindirilemez Bozkırdaki tevkifler bütün yurtta ÜZÜNTÜ UYANDIRDI

BOZKIRDA HAYAT ŞARTLARININ İSTİSMARI :

Geçen haftalar içinde yurdumuzun en nareketli yerlerinden biri de Konya'nın Bozkır kazası idi. Bozkır, Toros dağları arasından süzülüp gelen bir ırmağın kenarında kurulmuş ufak bir şehir. Ziraata elverişli toprak azlığı sebebiyle halkı hep gurbete çıkmış, civar şehirlere göç etmiş. Yalçın kayalı dağlarla dolu olan Bozkır insanlara zor hayat şartları verebiliyor ancak. Bu güne kadar insanların düşüncesini sadece maddî bakımdan toprak, manevî bakımdan namus mefhumları ılgal etmiş. Henüz bir milletin evladı olmak vasıflarını kaybetmemiş olan Bozkırlılar bir süreden beri kendilerinin maddî sıkıntı ve ızdıraplarını istismar eden, gayri tabii ve gayri insanî bir düzeni kabul ettirmek isteyen bir propaganda ile karşılaşmışlar. Fakat sözü, sohbeti, düşüncü, yaşayışı elhasıl herşeyi ile kendilerine uymayan kimselerin lâfları önce onları pek sarmamış, anlayışlarına ters gelmiş. Sonra daha da uyanmışlar, sormuşlar, öğrenmişler ve bilmişler ki, Bozkır da fakru zarureti istismar ederek milleti komünistleştirmek isteyenler var. Anlamışlar ki, zaten kendi inancına, örfüne, ahlâkına tamamen yabancı olan bu «Yahudi tabiatlı» kişiler bu milletin düşmanındırlar.

KOMÜNİSTLERİN FAALİYETLERİ VE MİLLETİN CEVABI

İşte böylece Bozkırda milletin sönmeyen iman ateşi onun düşmanını anımasına yardım etmiş. «Düşman sadece sınırda, cepheye olmaz, memleketin içine de sızabilir» kaidesini de nazara alan Bozkırlılar, içlerinde yuvalanmış, memleketin bu gözden ırak köşesinde sinsî sinsî çalışan bu komünist faaliyetini dikkatle takip etmeye başlamışlar. Bozkıra gelip giden, halkı kandırmaya uğraşan ecnebi kılıklı oğlanların ahlâkı pek ciddiye almadıklarını, namus mefhumu ile alay ettiklerini, kiminin kendi kız kardeşi, kiminin de kendi anası ile evlenmeye niyet ettiklerini öğrenmişler. Bu milletin manevî kıymetlerine düşman olan; Bozkırlıların ifadesi ile «Bu südü, kanı bozuklar» kasabaya hakim bazı kuvvet unsurlarına yakın destek ve himayesiyle baharın gelişinden istifade «Eylem»e geçmek isteyince

kasaba ve köyler halkı bundan iyice müteessir olmuşlar. Bozkır, Bozkırlıyı, milleti ve memleketi seven millet evlatları çalışmaya başlamışlar. Köylere haber salınmış, ikaz edilmiş. Hemen bütün köyler aralarında komünist bulunmadığını, bulunamayacağını, gelenler olursa köylere sokmayacaklarını bildirmişler. Tek tük işçi partisi maskesi ile kendisini gizlemeye çalışan komünistlerin bulunabildiği köy halkı ise «kanlarında mutlaka bir bozukluk olan bu dinden imandan habersiz komünistlerin kendilerine utanç verdiğini, bunların aralarında barınamayacaklarını» söylemişler.

BOZKIRDA MİLLETİN KOMÜNİZME KARŞI TEPKİSİ

Bir kızıl emperyalizmin kucagina atmak için çalıştıkları bu şerefli milletin bu derece uyanık olabileceğini hesaba katmayan bir grup komünist tahrikçi, Bozkıra yakın bir köye gidiyorlar. Ve böylece Bozkır için hareketli günler başlıyor. Köylüler gelen komünistleri önce teşhis ediyorlar, sonra koğuyorlar, konuşmakta ısrar eden birisini de ibreti alem için dövüyorlar. Ve bu hayvani rejim taraftarının isteğine uygun olarak kafasına bir yular ve boynuna bir yem torbası takıp gezdiriyorlar.

Millet karşısındaki bu mağlubiyetlerini gizlemek için de Bozkır ilçe merkezinde bir miting tertip eden komünistler kaymakam vekili ve ona yakın bazı şahıslardan büyük bir yardım ve alâka görmüş olmalarına rağmen Bozkır merkezinin ve civar köylerinin böyle bir teşebbüse kesin olarak karşı olduklarını bildirmeleri üzerine korkarak mitingden vaz geçiyorlar.

MİLLÎ MÜCADELE TOPLANTISININ ENGELLENMESİ

Bu suretle arka arkaya komünistlerin tahriklerine muhatab olan Bozkırlılar, bu meselede bilgilerini artırmak ve komünistlere karşı kuvvetlerini pekleştirmek maksadıyla bu mevzuda en faal ve en kuvvetli teşkilât olan Mücadele Birliğinden Bozkırda bir «Millî Mücadele Toplantısı» yapmalarını istiyorlar. Bu isteği haklı ve yerinde gören Mücadele Birliği Genel Merkezi, Genel Başkanın 1 Mayıs Cuma günü öğleden sonra bir konuşma yapmasını kabul ediyor ve

bunun hazırlığını yapmaları için de dört elemanını bir gün evvelden Bozkıra gönderiyor. Konferans ilânı ve hazırlığı için Bozkıra gelen dört mücadeleci genç, konferansın beyannamesini veriyorlar. Fakat bu çok basit muamele uzatılıyor, zorlaştırılıyor, gençler tehdit ediliyor, korkutuluyor, çeşitli güçlükler çıkartılıyor. Meslekten olmayan kaymakam vekili formalite bahanesiyle anayasanın verdiği temel hak ve hürriyetleri kısıtlamaya çalışıyor. Buna rağmen kanunen gerekli muameleyi yapmış olarak konferansın şehir içinde megafonla ve bildiri dağıtarak ilânını yapmaya başlayan gençlerden ikisi, bilahare arkadaşlarının durumunu öğrenmek üzere yanlarına gelen ikisi ile birlikte «toplantı ve gösteri yû rüyüşü kanununa muhalefet »ettikleri idiasıyla ilçe jandarma komutanı kıdemli başcauşun emriyle sokakta yakalatılıp ilçe cumhuriyet savcısına sevk ediliyorlar. Savcı tarafından tevkif edilmeleri ve suç üstü hükümlerine göre muhakeme edilmeleri talebiyle ceza hakimi İsmail Göreñ huzuruna çıkartılan gençler bu hakimın 30 Nisan 1970 tarihli tevkif kararı ile tevkif edilip Bozkır Cezaevine kapatılıyorlar.

BOZKIRDA MİLLÎ MÜCADELE İLERLİYOR

Tevkiflerin ertesi günü öğleden sonra Konya'dan gelen Mücadele Birliği Genel Başkanı Necmeddin Erişen ve bir grup Konyalı mücadeleci önceden kararlaştırılıp ilân edildiği şekilde hükümet meydanındaki bir kahvehanede konuşmalarını yapmaya hazırlanıyorlar. Fakat dinleyici kitlesinin kahvehaneye sığamayıp meydana dolması üzerine milletin uyanışından ve millî mücadeleye şevkle bağlanışından gocunanların tahrik ve sabotaj gayretleri başgösteriyor. Fakat megru ve kanunların himayesinde bir mücadeleyi o ana kadar şerefle yürütmüş olan mücadeleci bu güçlüğü de yeniyorlar, konferansı veriyorlar. Millet dikkatle dinliyor, alkışlıyor, alkışlıyor. Sloganlar milletin bir tek nefes olup haykırması gibi Bozkır tepelerini ineltiyor. Millet heyecanlı, millet kendisine meselelerini anlatan, ızdırabına tercüman olan bu gençlere dua ediyor. Konferans mücadeleci gençlerin söyledikleri marşlarla sona eriyor. Ve Bozkırın misafirleri Konya'ya dönüyorlar.

HALKIN PROTOSTOSU GENİŞLEMEDİR

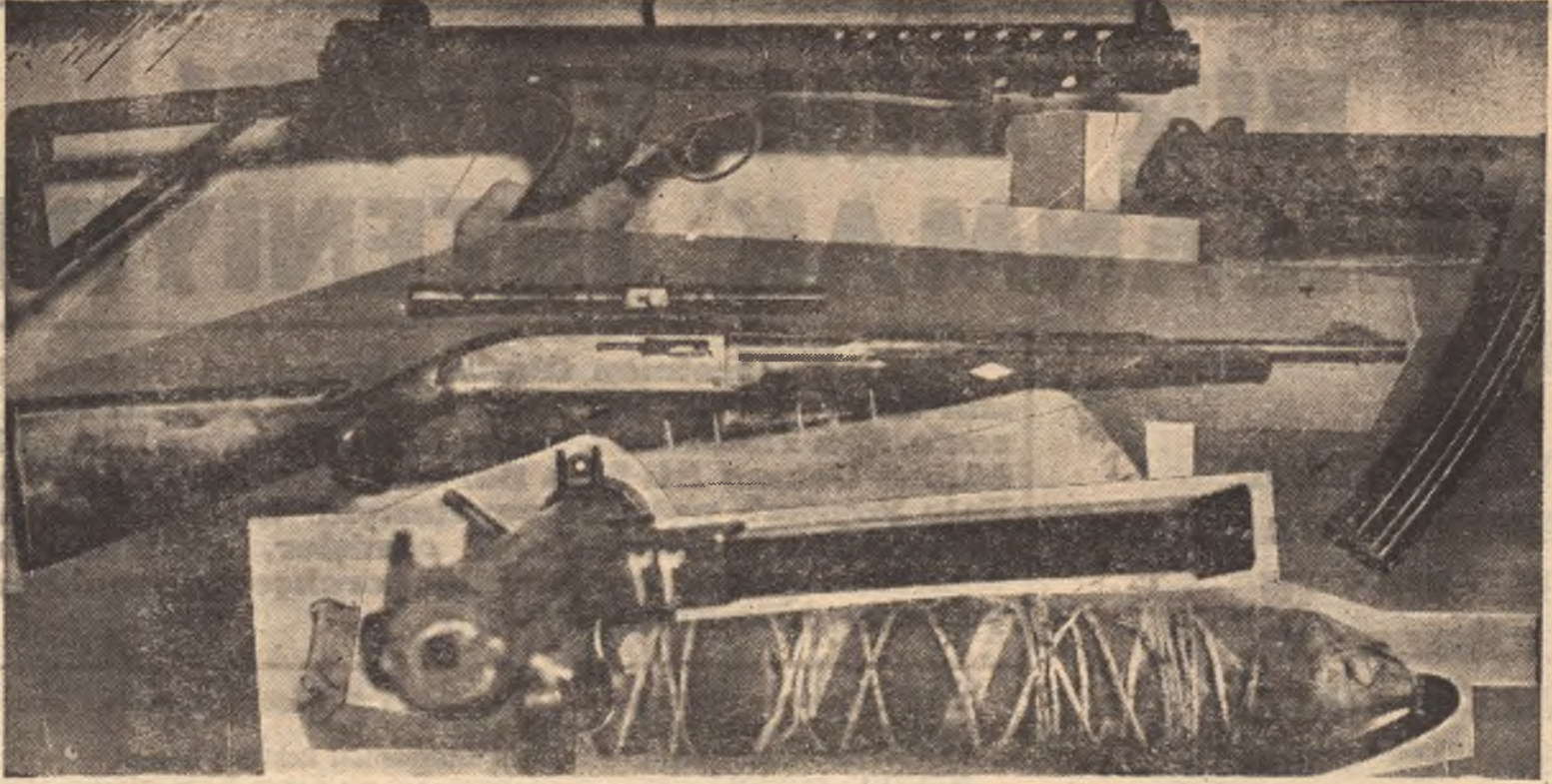
Konyalı mücadeleciiler dönüyorlar ama, Bozkır'da cezaevinde bulunan dört mücadeleci genç Bozkır için tek düşünce oluyor. Bozkırlı düşünüyor, düşünüyor. Millî Mücadeleyi düşünüyor, şehitleri, gazileri, mevkufı düşünüyor, için için kaynıyor, yanıyor. Haklı mücadelenin millet mücadelesinin zaferini düşünüyor. Kendisine zulmedenlere, ızdırap çektirenlere soracağı hesabı düşünüyor. Millî Mücadele onun için tek ölçü oluyor.

MİLLÎ MÜCADELE DURMAYACAK

Tevkif kararına itiraz eden mevkuf mücadeleci gençlerin itirazları 1, 2, 3 Mayıs tatil günleri Bozkır adliyesinden nöbetçi hakim bulunmadığından gecikerek ancak 4 Mayısta Konya 2. Ağır Ceza mahkemesine gönderiliyor. İtiraz reddediliyor. Dosya Konya adliyesinden ihmal yüzünden gecikip vaktinde gönderilemediğinden Bozkır Asliye Ceza mahkemesinin 6 Mayıs günü yapacağı duruşma gelecek haftaya erteleniyor. Gençler şimdi ümitlerini tahliye dilekçelerine bağlamışlar. 13 Mayıs 1970 Çarşamba günü yapılacak duruşmalarını bekliyorlar. Şahısları ile ilgili hiçbir üzüntüleri yok, sadece mücadeleden geri kalmak onları düşündürüyor. Onlar sadece mücadeleyi düşünüyorlar ve onun zaferine inanıyorlar.

Bu fotoğrafa ilk baktığınızda bir miting mi yoksa konferans mı olduğunda mutlaka şaşıracağsınız. Mücadele Birliği'nin Bozkır'da tertip ettiği kahve toplantısı çok muhteşem olmuş, köylerimizden de katılan binlerce kişiyle mitinge dönmüş, Bozkır hükümet meydanı hınca hınç dolmuştur.

SİLAHLI TECAVÜZLERİ KİM DURDURACAK

Bir seneden beri gerek üniversitelerimizde, gerekse Türkiye'nin muhtelif yerlerinde meydana gelen silahlı çatışmalar yeni endişelerin kaynağı olmuştur. Üniversitelerimizde güpe gündüz adam kaçırılıyor, muhtariyetten istifade ile halk mahkemeleri kuruluyor. Millet evlatlarına sayısız zulüm icra ediliyor. Tırnakları sökülüyor, milletin ümidi gençler kurşunlanıyor. Asistanlar kovalanıyor, profesörler tehdit ediliyor, hırpalanıyor. Millete bağlı gençler derslere devam edemiyor.

Siirt'te bir futbol maçı bahane edilerek Ordu ile Millet karşı karşıya getiriliyor. Karşılıklı kurşun yağmuru ortalığı kana buluyor. Neticede 3 ölü yüzlerce yaralı.

Kadirli'de yine bir başka hâdise. Jandarmalarla çatışma, karşılıklı düello. Ölenler ve yaralananlar.

Bütün bunların sonu nereye varacak? Zalim kim, mazlum kim? Hapiste yatanlar mı? Yoksa belirli mahfillerin himayesiyle dışarda elini kolunu sallayarak gezenler mi? Millet bunlara verilecek cevabı bekliyor. Kendi meselesinin daha fazla istismar edilmesine müsamahası kalmamıştır.

Bir aylık bir süreden sonra kapatılan üniversite nihayet açıldı. Fakültelerin açılışıyla birlikte milletin endişesi yeniden arttı. Bunları bertaraf edecek her hangi bir tedbir alınmadı. Zamanla her şeyin halledileceğine, komünist tecavüzlerin ortadan kalkacağına mes'uller, körü körüne inandı. Halbuki onlar, bu tecavüzleri ortadan kaldıracakları yerde orduyu bile tehlide koyuldular. «Sizinle fazla karşılaştık. Bir daha karşılaşmayalım.» kızgınlıklarını ve şirretliklerini açıkça ortaya koydular. Bu hareketler karşısında insanın aklına ister istemez, bunlara dur diyecek hiç bir mes'ul şahıs, makam yok mudur? Bunlar ne işle megguldür? diye sormak geliyor. Rektörlük bir ay üniversiteyi kapatmaktan başka ne gibi tedbirler aldı? İktidar ne düşünüyor? Meclisler kimin meselesi ile uğraşıyor? Milletin haklı endişeler bertaraf edebilecek en ufak bir tedbir yok.

REKTÖRÜN TARAFGİR TUTUMU

Üniversiteyi 4 Mayıs'a kadar kapatan rektör, hâdiselerin suç ortağı olduğunu açıkça ortaya koymuştur. Yüksek Öğretmenli milliyetçileri davet edip, ondan sonra da komünist tecavüzüne muhatap kılan, verdiği randevüye gelmeyerek «Kanlı pazartesi»lerine meydan veren adam, 4 Mayısta da makamında yoktu. Üniversiteye giden Yüksek Öğretmenli milliyetçiler, yine komünistlerin tecavüzüne uğradı. Tartaklandılar. Öğretim

üyelerinin gözleri önünde derslerinden çıkarıldılar. CanılÇer ise ısıklarla kızıl enternasyonalı söyleyerek üniversite içinde dağıldılar. Rektör arandı. Fakülte dekanı? O da yoktu. Sanki komünistler tarafından kaçırılmışlardı.

Bu kadar ihmal karşısında aklımıza gelen husus rektör ya korkuyordu; yahut taraf tutuyordu. Eğer korkuyorsa devletin polisi var, jandarması var. Yetkisini kullanarak davet edebilir. Etmiyor İstanbul Valisi öyle diyor.

Mes'ullerin bu kadar sorumsuzluğu karşısında validen silâh istemek, komünist saldırılarına karşı başka türlü nefsini koruma imkânlarını kaybetmiş milliyetçilere Vali, «Rektörün davet etmediğini, ettiği takdirde üniversiteyi silâhdan temizleyebileceklerini» söylüyor.

Rektör işi savsaklıyor. Hem de komünistler hesabına savsaklıyor. Kendisi ile görüşmeye gelenleri masonluğu ayyuka çıkıp bir dekana havale ediyor. O ise hiç bir cevap vermiyor. Tam bir köşe kapmaca oyunu. Vali rektöre, rektör dekanı, dekan kimbilir belkide mason locasına havale ediyor.

Bu adamlar milletin silâhlanmasını mı bekliyor? Kardeş kavgasına meydan hazırlayanlar, üç beş komünisti üniversiteden atmaya himaye edenler kime hizmet ediyor? Türkiye'de bir iç harp başlarsa bundan kim faydalanır? Bunu iyice düşünmek gerekir.

Rektör taraftar tutumundan vazgeçmelidir. Normal bir öğrenim üniversitede başlamamıştır. Rektörlük makamını işgal ettiği halde gelmemek, kaçmak, çatışmaya meydan vermek için ortadan kaybolmakla bu işler hallolmaz. Tedbir alınmayarak himaye edilen komünistler, Prof. Faruk Kadri'ye siktıkları kurşunları, Prof. Selçuk Özçelik'e çekilen tabancaları, Ankara'da üç milliyetçi asistana yaptıkları tecavüzleri sana da yapabilir. Bağrında yılan besleyenlerin akıbetini düşünmek bile hüznün vericidir. Bu günler mes'ul makamların vatanseverliklerini ispat edecekleri günlerdir.

DEMİREL'İN SORUMSUZLUĞU

Üniversitede bütün bu kanlı olaylar cereyan ederken, siyasi iktidar mes'uliyetini üzerinde taşıyan bir başbakan, komünist tecavüzleri karşısında bütün kayıtsızlığını ortaya koymuştur. Demirel diyor ki; 35 milyon Türkiye. Bunu bir sahil kasabasının sükûneti içinde mütalaa edemezsiniz ki. Yaşayan, büyüyen, problemleri olan bir ülke Türkiye. Bir şey olmasından, herkesden çok biz üzülürüz. Ama bir şey olmayacak, hiçbir şey olmaz teminatım da kimse veremez.»

Eğer Başbakan Süleyman değil de, İslam

Köylü Çoban Süleyman olsaydı, üzüntüsüne hak verir, kendisinden bir şey beklemezdi. Değilse millet olarak bütün vatan sahunda bir kasaba sükûnetini beklemek, milletin en tabii hakkı olan Kişi Güvenliği, ve Öğrenim Hakkının devlet kuvvetleriyle teminat altına alınmasını istemek fazla bir şey olmasa gerektir. İmparatorluklar kurmuş bir milletin devletten beklediği asgari vazife budur. Millet devletten bunu anlar, vatanında sinek kanadını yanlış oynatsa bunu devletten bilir.

Demirel'in bu türlü sorumsuz beyanatları yeni değildir. Avrupadaki komünist hareketlere paralel olarak Üniversitede işgal ve boykotlar başladığı zaman kendine has şivesiyle «Garip dünyanın garip işleri.» demek gafletini göstermişti.

Demirel'in garip dünyasında meydana gelen hâdiseler bu gün o hale gelmiştir ki devletin güvenliği tehlikeye girmiş, kişi güvenliği ortadan kalkmış, öğrenim imkânları kalmamıştır. Bir zamanlar küçümsenen komünist hareketler, bu gün silahlı tecavüz seviyesine gelmiştir. Camilere bomba koyan, orduya kafa tutan, millete kurşun sıkan bir duruma yükselmiştir. Güvenlik Kurullarının gündeminde günlerce yer işgal etmektedir.

Eğer zamanında yapılan uyarılara kulak verilseydi, milletin iktidarı milletin sesini dinleseydi bu gün, kardeş kanı akmazdı. Üniversiteler silâh deposu, «İhtilâl Yuvası» haline gelmezdi.

Zaman geçmiş de değildir. Mes'uller gerçekten vatansever olduklarını, gerçekten milletin iktidarı olduklarını ispat edeceklerse hele zaman çok daha müsaittir. Ama öyle görünüyor ki iktidar bindiği dalı kesiyor. Milliyetçilere zulüm, komünistlere tedbir almakla yeşil ışık yakıyor. Milliyetçiler bir bahane ile zindanlara tıkılıyor, komünistler ise; haklarında tevkif kararı olmasına rağmen on aydır yakalanmıyor. Adliye taşı tutanlar haftada bir mahkemeye çıkarıldığı halde, masum millet evlatları aylarca hapishanelerde bekletiliyor. Sorgusu savsaklanıyor.

NETİCE

Artık bu kadar sorumsuzluk ve ihmal yetmelidir. Üniversite devlet kuvvetleri tarafından silâhdan arınmalı, kardeş kavgasına ve bu kavgadan medet umanlara fırsat verilmemelidir. Bu noktada daha fazla gecikilirse durumun ne olacağını tarih göstermektedir. Komünizm gafleti afetmez. Başta Demirel olmak üzere bütün mes'uller silahlı tecavüzleri durduracak zecri tedbirler almalı, komünistleri üniversiteden atmalıdır. Aksi halde İMRE NAGY'leri, BENES'leri bekleyen akıbetten onları da kimse kurtaramaz.

Biz uyarma vazifemizi yapıyoruz.

BİR İLİM YUVASI HARCANMAK İSTENİYOR

MİLLET

EVLATLARININ

YIKILMAYAN

KALESİ ÇAPA

İki senedir Türkiye'mizin en güzide okullarından olan Yüksek Öğretmen Okulu bu anarşi havasının içine sokulmak isteniyor. Yüksek Öğretmen Okulu mazisi göz önüne alınırsa hiç bir zaman bu tip anarşiye göz yummamıştır. Bu okul, fakülte ve yüksek okullarımıza en nadide ilim adamlarını hediye etmiştir. Fen, Edebiyat birçok asistan, doktor, doçent ve profesör yüksek öğretmen menseldir.

Yüksek Öğretmen Okulu'nun yetistirdiği talebe, diğer fakülte talebelerine göre daha liyakatlı görülmüştür. Nice profesör bunu defaatle tekrar etmiştir. Bu ilim yuvasının yetistirdiği talebe çoğunluğu itibarıyla daima milliyetçi olmuştur. Mezun olup Anadolu'nun çeşitli vilayetlerine dağılan Yüksek Öğretmenliler vardıkları yerler de millet ideolojisini ihya ediyor, lise ve öğretmen okullarımızda saf, ana evinden okumak için ayrılmış çocukların, gayri millî kültürlerin tesiri altında kalmasına set çekiyor, böylece maarifimizde yeni bir ruh filizlenmeye başlıyordu.

Yüksek Öğretmen'in bu sıcak havası, milletin mücadelesine katılışı millet düşmanlarını tabii ki endişeye sevketti. T.İ.P. toplantılarında, komünistlerin ağzında, Dev-Genç kulislerinde hep bu okul mevzu edildi. Diğer fakülteleri işgal edip terör estiren solcular bir türlü bu okulu ellerine geçiremediler.

Disaridan baskınlarla okuldaki müradecileri, milliyetçileri sindirmeye kalktılar. Her baskın hareketi içerdeki komünistlerin aleyhine tecelli etti. Fakat komünistler yaptıkları baskın ve ahlaksızlıklarından dolayı idarece bir defa olsun cezalandırılmadı.

Bugün ise Yüksek Öğretmenlileri, komünistler, her cepheden sindirmeye çalışıyorlar. Fakültelerde derslere sokmuyorlar. Fakültede sabahıtan akşama kadar nöbet tutmak mecburiyetinde kalıyorlar. Yüksek Öğretmen'e ise kendileri bir türlü gelemiyorlar. Jandarma istediler, jandarma geldi. Ama komünist köpeklere yürek gelmedi. Fakültede üç beş kiralık ajanıyla, silahıyla tutunabilen bu şahısların sahibi oldukları güç kendi kuvvetlerinden değil, sırtını iyice dayadıkları mason rektörlerin desteğinden ileri geliyor. Unutmasınlar ki, gün doğmadan çok şeyler doğacak ve her türlü hainlikleri teker teker cevap bulacaktır. Bugün kendilerini destekleyen hainlerin de bir gün ne koruyucusu, ne de dayanacakları bir değneği bulunmayacak!

Yüksek Öğretmen Okulu öğrencileri Rektör Nazım Terzioğlu'na, Edebiyat Fakültesi Dekanı Afif Erzen'e, Fen Fakültesi Dekanı Lütfi Biran'a, Kimya Fakültesi Dekanı Ali Rıza Berkem'e ve İstanbul Valisi Vefa Poyraz'a noterlik vasıtasıyla birer ihtarname göndererek vazifeye davet etmişler, aksi takdirde vazifesini yerine getirmediği gerekçesiyle mahkemeye vereceklerini bildirmişlerdir.

Yüksek Öğretmen Okulu Talebe Cemiyetinin Vali, rektör ve dekanlara noter vasıtasıyla gönderdiği metni aynen neşrediyoruz.

MUHATAP: Nazım Terzioğlu, İstanbul Üniversitesi Rektörü, Beyazıt.

MEVZUU: İstanbul Üniversitesi Edebiyat, Fen ve Kimya Fakültelerinde Devlet hesabına yatılı olarak okumaktayız. Yüksek Öğretmen Okulunda kalmaktayız.

Ancak 16 Mart tarihinden itibaren fakülteye gitmek, ders dinlemek ve ders yapmak imkânlarımız bir kısım solcu anarşistler tarafından selbedilmektedir. Silâhlı tecavüzlere de maruz kaldığımız ve can emniyetimizin dahi temin edilmemesi yüzünden okuyamamaktayız. Bu sabotaj hareketinin devam etmesi halinde sene kaybımız ve ağır maddi ve manevi zararımız aşîkârdır.

Muhatap, üniversitenin rektörü ve üniversitede asayışı, can ve mal emniyetini temin ve tesis ile mükellef iken müteaddit yazılı ve şifahi müracaatımıza ve yazılı teminatına rağmen üniversite açıldığı günden beri yine fakültelere devam ve ders yapmak imkânımız anarşistler tarafından selbedildiği halde hiçbir tedbir ve çareye tevessül edilmemiştir.

Bu sebeple ihtar keşidesine ve muhatapı kanun ve nizamları tatbik, emniyet ve asayışı tesis, vazifesine davet mecburiyeti hasıl oldu. Bu itibarla;

1 — Fakülteye gidip ders yapma imkânlarımıza mâni olan anarşistlerin derhal fakültelerden uzaklaştırılmasını,

2 — Can ve mal emniyetimizin temini ve derslere devamlarımızın sağlanması..

Aksi halde uğrayacağımız maddi ve manevi bîcümle zarar ve ziyanlarımız kaunları tatbik ve vazifesini ifa etmeyen muhataptan tazmini için mahkemeye baş vuraçığımızı resmen beyan ve ihtarını saygılarımızla rica ederiz.

Çapa Yüksek Öğretmen Okulu talebeleri villâyete gidip validen silâh istediler. Yukarıda I. Şube Müdürü Nihat Kaner öğrencilerle konuşurken görülüyor..

Bundan iki sene evvel haklı talebe isteklerinin başlattığı talebe boykotları, kısa zamanda kesin siyasî rengini almış bulunmaktadır. 1917 Kazan, 1958 Havana, 1968 Paris üniversitelerinde patlayan kızıl hareketin Üniversitelerimizde başlamasına ramak kalmıştır.

Talebe gösterileri, boykot, işgal, devlet mallarının tahribi ve ateşe verilmesinden ve üniversite öğretim görevlilerinin tehdit ve tecavüze uğramasından sonra, silâhlı birlikler bütün milliyetçileri tehdide yönelmiş bulunuyor. Halen bütün Yüksek Öğretmen Okulu milliyetçi öğrencileri, silâh tehdidi ve tecavüzlerle üniversiteye sokulmamaktadır.

Bu silâhlı tehdit ve tecavüzler karşısında mümkün olan iki yol vardır: Ya devlet kuvvetlerinin bu terörü durdurması, ya da bütün talebelerin silâhlanarak kendi hayatlarını bizzat kendilerinin korumasıdır. Bu son halin vatan, rejim, devlet ve milletimizi akitbeti meçhul bir kanlı kardeş kavgasına sürükleyecek bir yol olduğunu dikkatinize sunar, acilen tedbir almaya dâvet eder, mes'uliyetinizi saygı ile hatırlatırız.

**İSTANBUL YÜKSEK ÖĞRETMEN
OKULU
TALEBE DERNEĞİ BASKANI
YUNUS ERDOĞAN**

**İSTANBUL YÜKSEK ÖĞRETMEN
OKULU
TALEBE CEMİYETİ BAŞKANI
ŞEFİK DURSUN**

R.C.D. ORTA DOĞUDA MÜSTAKİL BİR KUVVET OLABİLİR Mİ

6 Mayıs 1970 tarihinde, İzmirde, Türkiye, İran ve Pakistan arasında zirve toplantısı yapıldı. Pakistan Devlet Başkanı Yahya Han bir müddetten beri Türkiye'de idi. İran Şahı ve beraberindeki heyet ise 6 Mayıs 1970 Çarşamba günü İzmir Zirve Toplantısında hazır bulunuyorlardı. Pakistanı temsilen Yahya Han ve Ticaret Bakanı Ah-sen-ül-Hakk, İranı temsilen Muhammed Rıza Pehlevi ve İran Başbakanı Zahidi, Türkiyeyi temsilen Cevdet Sunay, Süleyman Demirel, Çağlayangil ve diğer ilgililer katılmışlardı. Bu toplantı RCD (Kalkınma için Bölgesel İşbirliği) teşkilatının bir toplantısı mahiyetinde idi. RCD nedir?

RCD.

(REGIONAL COOPERATION FOR DEVELOPMENT) (Kalkınma için bölgesel işbirliği)

Teşkilatın kuruluşu 1964 yıllarına raslar. Türkiye, İran ve Pakistan Dışişleri Bakanları, 19 - 19 Temmuz 1964 tarihinde Ankara'da toplandılar. Hazırlık çalışmalarını yaparak bir rapor hazırladılar. Bu rapor 21-22 Temmuz 1964 te İstanbul'da toplanan üç memleketin hükümet başkanlarına arz edildi. Raporda, Bankacılık ve Sigorta Bölgesel Planlama, Muhabere ve Nakliye, Ticaret, Petrol, Turizm, Teknik İşbirliği, Kültürel İşbirliği ve teşkilatla ilgili tertipler göz önünde bulundurulmuştur. O halde teşkilat, üç ülkeyi iktisadi, kültürel ketterine, daha tatlı kârlar sağlamıyacak mıdır? keflerine, daah tatlı kârlar sağlamıyacak mıdır?

Zaten zirve toplantılarında üzerinde durulan konular ve varılan neticeler de elle tutulur, göz ve teknik alanlarda işbirliği yapmaya sevk ediyordu. İlk toplantı 15 - 16 Ekim 1964 te Tahranda yapıldı ve tavsiye mahiyetinde bazı kararlar alındı. (Milletlerarası Kurumlar, Bahri Ulaş, Ankara, 1966).

İslam ülkeleri bu şekilde bazı anlaşmalarla, dünyayı parsellemiş kuvveller karşısında daha güçlü bir faaliyet icra edebilirler mi? Hakikatte İslam ülkeleri, Jeopolitik, ekonomi, kültür yapısı bakımından bir bütünlük arz etmektedir. Dünyanın en stratejik yerleri İslam milletlerinin bulunduğu bölgelerdir. Türkiye, Kıbrıs, Süveyş, Afrika ve Mağrip Ülkeleri, Komünist devletlerin zulmü altındaki esir Müslüman - Türkler; Avrupa içindeki Müslüman Türkler, Afrika'da ve Amerika'da ezilen müslüman milletler.. Dünya üzerinde bu kadar stratejik mevkilere sahip İslam milletlerinin birleşmesi dünya politikasında, beynelmilel kuvvetlerin hiç de istemediği tesiri yapabilir.

Dünya ağır sanayi maddelerinin kaynakları umumiyetle İslam ülkelerindedir: Eger Batı Türkistanın pamuğu, buğdayı, demir ve kömürü olmasaydı, Azerbaycanın ve Kafkasyanın petrolü bu

lunmasaydı. Rus ekonomisi büyük krizlerle karşı karşı kalacak; halkın değil, komünist partisinin bile karnını doyuracak gıda maddesi bulamıyacak. Bugün bile Kanada'dan buğday ithal etmek mecburiyetinde olan Rusya'nın o zamanki acınacak halini görmek lazımdır. Rusya'da üç demir havzasından en önemli Batı Türkistanda bulunmaktadır. Üstelik bu demir havzasının yakınında kömür rezervleri de geniş yer tuttuğu için iktisaden Rusya'nın belkemiğini teşkil etmektedir. Bakü petroleri Rus ekonomisinin can damarlarıdır. Türkistandaki uranyum madeni olmasaydı bugün Rusya'nın uzay faaliyetleri mümkün olmayacaktı.

Orta-Doğu Müslüman ülkeleri: dünyanın en zengin petrol yataklarına sahiptir. Dünya Petrol istihsalının %60 dan fazlası Orta - Doğudan elde edilmektedir. Irak, Küveyt, Amman, Suudi Arabistan, İran toprakları dünya petrolünü tekelinde bulundurmaktadır. Bununla beraber, bu petrollerden İslam ülkeleri değil, Amerikan, veya İngiliz Yahudilerinin, Mobiloil, Aramco, Schell, BP. vs. adlı şirketleri faydalanmaktadır. Bugün Amerika veya İngiltere eğer ayakta duruyorsa, dünya siyasetinde ağırlığını her an hissettiriyorsa bunu İslam ülkeleri ve diğer mazlum milletlerin sırtından elde ettikleri vurgunlara borçludur. Harp sanayinde büyük ehemmiyeti haiz olan «Jüt»ün iki müstahsilinden birisi Hindistan, diğeri Pakistan'dır. Jüt istihsalinde ön sırayı uzun müddet Pakistan işgal etmiştir. Daha sonra çeşitli oyunlarla, İngiltere, Pakistan jüt istihsalini krize uğratmış, Hindistan ise sönmeye müsait hale getirmiştir.

Dünya kalay ve kauçuk istihsalinde Malezya, Endonezya, Nijerya en ön sırayı işgal etmektedir. Dokuma sanayiinin temel maddeleri, pamuk ve hayvan mahsullerinin en kaliteli ümumiyetle ziraat ve hayvancılık memleketleri olan İslam ülkelerinde bulunmaktadır. Afrika ülkelerinde zengin maden yatakları altın, kalay, bakır, magnez-yum gibi madenler, İngiltere, Amerika, Fransa veya Portekiz yahudilerinin kasalarını şişirmek için, onların iktisadi hayatına canlılık kazandırmaktadır.

Kültürel bakımdan ise birbirleri içinde kaynaşmış vaziyettedirler. Uzun asırlar boyunca birbirini ardı sıra gelen İslam devletleri Cinden Atlas Okyanusuna, Viyanadan Afrikanın güneyine kadar çeşitli ırk, dil ve renkteki insanları bir vücudun eti ile tırnağı gibi kaynaştırmıştır. Hindistan'daki Taç Mahal'in taşlarını sıralayan imanla, Süleymaniye'yi yükselten iman aynıdır. İmamı Buharinin türbesini yaptıran his ile El Hamrayı, Kurtubayı inşa ettiren heyecan aynı kaynaktan çıkmaktadır. Afrika ormanlıklarındaki bir mü'minin duası ile Deliorman'daki mazlum millet evladının gözyası aynı kültürün tezahür şekilleridir. Bu derece içice olan İslam milletleri uzun müddetten beri ayrı ayrı olmanın, düşmanın fitneleri ile bir araya gelememenin ızdırabı içindedir. Millet olarak birleşmeyi istemis olmalarına rağmen, devletlerine sahip olamayışları onları bu perisan hale düşürmüştür. Umumiyetle İslam memleketleri uyu bir politika takip etmektedirler. Politikalarını beynelmilel güçlerin verdiği direktiflere göre düzenler. Ayrıca bu ülkelerde millet hayatı gerudan doğruya tesir eden kuvvetler gayri millî hale getirilmiştir. Meselâ: Basın. Hemen bütün İslam ülkelerinde basın, ya sosyalizmin çizirtekandır veya kapitalizme yataklık yapmaktadır. Millî olan sesler bu gayri millî etçiler tarafından bozulmakta, tesirsiz hale getirilmektedir. Türkiye'de de bunun örneklerini görmek mümkündür.

ZİRVELERDE İSLAM MİLLETLERİNİ KİMLER TEMSİL EDİYOR?

RCD ve benzeri anlaşmaların karşı karşıya getirdiği İslam milletleri dünya politikasında aktif bir güç sayılabilir mi? Ne yazık ki İslam dünyası ve bu arada müslüman Türkler, 3 asır önceki kuvvet durumunda değildir. İslam ülkeleri rejim, menfaat vs. ayrılıkları sebebiyle, dünya politikasına yön verecek bir kuvvet değildir. Aksine İslam ülkeleri, yabancı kuvvetlerin menfaat ve ideallerine göre hareket eden idareciler kadro ve ideallerine göre hareket eden idareciler kadro-tünde bir Ürdün, S. Arabistan, Rus politikası hiz-

İran Şahı Rıza Pehlevi

metinde bir Mısır vs. ilk akla gelen misallerdir. Misalleri uzatmak da mümkündür.

İslam ülkelerinin kendi aralarında kurmuş gözüktükleri paktlarda kelimenin gerçek mânasıyla millî ve beynelmilel yahudiliğin tesirinden uzak olmadığı için, gerçek bir kuvvet kazanamamaktadır. Gerçekte RCD, Türkiye İran ve Pakistan ülkelerinde zaten mevcut olan kozmopolit ve materyalist batı kültürünü yaymak, ve bu bölgeyi kontrolleri altında tutan Amerikan yahudi şirketlerine, daha tatlı kârlar sağlamayacak mıdır? Zaten Zirve toplantılarında üzerinde durulan konular ve varılan neticeler de elle tutulur gözle görülür bir değeri haiz değildir. Bunlar da Orta - Doğu meselelerini, Kıbrıs meselesini dört büyükler denilen dört emperyalist devlete (Rusya, Amerika, İngiltere, Fransa) veya Birleşmiş Milletlere bırakmaktadırlar. Netice şimdiye kadar elde edilenden fazlası olmayacaktır.

Şurasını da belirtmek icap eder ki, Türkiye RCD nin siyasi bir mahiyet kazanmasını, daha esaslı temeller üzerine oturmasını, ideolojik bir mahiyet arz etmesini istememektedir. İğreti toplantılar halinde kalması ve idareyi maslahatçı bir politikaya devam edilmesi uygun görülmektedir. En kuvvetli bağlar hiç hesaba katılmamaktadır.

GAYRI MİLLÎ BASININ YAYGARASI

Bu noktada gayri millî basın üzerine düşeni yapmakta, her şeye rağmen bir mânâ ifade eden bu toplantıları sabote etmenin yollarını aramaktadır. Meselâ toplantıdan üç gün önce Pakistan hakkında yayına başlayan Milliyet gazetesi Demirel'e ve toplantıya katılan diğer üyelere hangi ideolojinin emrini iletmişti pek belli bir şekilde, sabotaj faaliyetini icra ediyordu. Mehmet Ali Birand adındaki haham sakallı yazar önce toplantının dayanması gereken temelleri ortadan kaldırıyordu. Yazı şöylece devam ediyor. «Büyük bir taassup içinde ve şeriat derecesinde dine bağlı Pakistanda kadın görmek imkânsızdı... Etrafımıza toplanan ve içten gelen sevgileriyle sorular so-ranların arasından biri: «Bu yıl haçta gözlerim yaşardı. En fazla Türk hacısı vardı. Suudi Arabistanda dedi... İşte Türk sevgisinin diğer yüzü buradadır... Pakistanlı bunu söylemekte ve Atatürk'e büyük bağlılığından söz etmektedir Ama yukardaki tek tük görgü anıklarının dışında bu»

(Devamı 14. sahifede)

Türkiye'de «Yahya Han formülüyle» bilinen Pakistan'ın meşhur adamı General Yahya Han

TÜRKİYE'Yİ Kİ

Türkiye'de neden köylünün ızdırabı vardır? İşçi niçin sefaletin bataklığında bulunmaktadır? Yeraltı ve yerüstü zenginlikleri ile yetmiş milyon insana, insanca yaşama imkânı verecek mübarek vatanımızda neden fakiriz? İktisadımız nasıl yıkıldı? Ticari hayatımız bugün kimlerin tesiri altındadır? Millî gelirin artan payı kimlerin kasasına akmaktadır?

İşte bunlar milleti iliklerine kadar soyan vurguncuların bilinmesine yarayacak sorulardır. Kimdir bunlar? Kimdir yetimin hakkını yiyen, mazlumun rızkını çalanlar?

Bunlar her vatanseveri uzun uzun düşündürmeli, millî yaralarımızın kimler tarafından kanatıldığını açıkça teşhis edilmelidir. İktisadî buhranımıza kimlerin sebep olduğu, millî ızdıraplarımızın baş mesullerinin kimler olduğu iyice bilinmelidir. Bu meselelerimizi anti-Amerikancı Rus uşaklarının kirlletmesine, istismar etmesine imkân verilmemelidir.

İKTİSADİ YIKILIŞIMIZ NEREDEN BAŞLAR?

Dünya siyonizminin ve papalığın arzularını kapsayan ve İngiliz uşağı mason Mustafa Reşit Paşa tarafından hazırlanan 1839 Tanzimat Fermanından itibaren, gayri müslimlerin iktisadî hayatımızdaki tesirleri büyük nisbette artmış. Tanzimatın getirdiği kozmopolit politika, Türkiye'deki azınlıklara siyasi haklar yanında, iktisadî ve icarî imkânlar da bahşetmişti: Kapitülasyonlarla yabancı sermaye müesseseleri ve azınlıklar büyük imtiyazlara sahip olmuşlardı. Yerli sermaye ve sanayi bu geniş imkân ve imtiyazlara sahip gayri müslim sermaye karşısında gelişemedi. Kökü kaya parçalarına dayanmış bir ağaç gibi yavaş yavaş erimeye yüz tuttu. Mason, Hristiyan ve yahudi politikacıların tesirlerine muhatap olan haşmetli devletimiz Fatihlerin torunlarını himaye edemez oldu. Osmanlı İmparatorluğunun yıkılışına doğru yahudi - rum ve ermeni patronlar ticarî ve sınıal hayatımızda mutlak bir hakimiyet kurdular. Şerefli ecdadımız devletimizin bekası, millet hayatının devamı, dinimizin yükselmesi için cephelerde kan akıtırken, şehit olurken içimizdeki soyguncular, harp kaçkını vurguncular, gayri meşru, gayri millî sermayelerini zisirdikçe şişirdiler. Buna paralel olarak millî

servet yabancıların kontrolü altına geçti.

Yahudi - Mason politikasının dümen suyunda yürüten İttihat ve Terakki Partisi bu iktisadî esareti daha da perçinlemiştir. Kimi hain, kimi gafil İttihatçı politikacılar devletimizi önce Balkan harbine sokmuşlar, sonra da Birinci Dünya harbi ile parçalamışlardır. Harbin sonunda henüz daha cephelerde duman tüterken düşman Anadolu'yu dört bir taraftan işgal etmeye başlamıştır.

Buna karşı millet harekete geçti. Vatanın müdafaası için millî mücadeleye koştu. Dünya tarihinde eşine rastlanmayan fedakârlıklar gösterdi. Askerî zaferler kazanıldı. Müstevliler denize döküldü. Bugün ne acıdır ki, istiklâl harbinde akıtılan kanların, sönen ocakların bedeli olarak kazanılan askerî zaferlerimizin iktisadî neticelerini alamamış olduğumuz görülmektedir.

Türkiye'nin bugün siyasi temelini teşkil eden Lozan anlaşmasından sonra iktisadî sahada hakimiyet kimlerin eline geçmiştir?

«Dünya yahudiliğinin, Lozan konferansı sırasında bize çok sempatik bir tavır takınmış olduğundan bahsedilmiştir. Bunun tek sebebi Levantenlerden, Rumlardan, Ermenilerden boşalan bütün ticaret kollarını ele geçirmekti.

Rumların uzaklaşmasından sonra yavaş yavaş yahudi hanelerden dışarıya taşmaya başladı. Mason locaları bu harekete yahudi sermayesine «Emniyetli manken ortaklar» temin eden gizli bir iç pazarı vazifesi görmeye başladı.

Lozandan sonra Türkiye azınlıkları ile Tanzimat Türkiyesi azınlıkları arasında bir kıyaslama yapıldığı zaman kabataslak şöyle bir durum belirir:

Tanzimatın çeşitli hürriyetlerle şımarttığı azınlık tipi Rumdur. Lozan'dan sonra ise Türkiye'de yalnız Yahudi için hürriyet vardır. (N.N. Tepedelenlioglu, Mason Saltanatına Paydos, Sayfa 44 İst. 1968).

Görülüyor ki Lozan'ın gizli ve açık maddeleri ile tesis edilen Judeo-Grek menşeli kapitalist sistem, Türkiye'de beynelmilel yahudi maliyesinin müsait kazanç temin ettiği bir iktisadî ortam meydana getirmiştir. Bu ortamda şuurlu bir devlet politikasının himayesinden mahrum bulunan

millî sermayenin canlanması imkânsızlaşmıştır. Devletin koruyuculuğundan, planlamasından müstakil ve kontrolünden uzak millî sermaye, gayri millî sermaye ve komprador Yahudi, Rum, Ermeni karşısında kendini koruyamamıştır. BUGÜN EKONOMİMİZ NE HALDEDİR?

Türkiye bugün iktisadî yönden bir pazar ve yarı sömürge durumundadır. Geniş yeraltı ve yer üstü zenginliklerine, her nevi ham maddeye sahip olduğu halde temel sanayiini kuramamış, kurmasına fırsat verilmemiştir. Ham maddelerimiz ucuz fiatlarla dışarıya gider, yüksek fiatlarla mamul madde haline gelerek Türkiye pazarlarında satılmak üzere ithal edilir. Kısaca memleketimiz sanayiini kuramamış bir tarım memleketidir. Ekonomimiz ise bütünü itibarıyla dışa bağlı olup, hakim ekonomik güçlerin tesirlerine açıktır. Kendine yeten millet, ihtiyaçlarını karşılayacak bir hale getirilmemiştir.

Türkiye sanayileşmiş milletlerin mallarının sergilendiği bir pazardır. Çünkü temel sanayiini kuramamış, sanayiini dışa muhtaç olmaktan kurtaramamıştır. Rekabet imkânlarının yokluğu Türkiye'yi pazar olmanın da ötesinde sömürgeleşme tehlikesiyle karşı karşıya bırakmaktadır.

Millî ekonominin vazifesi müteşebbise kâr temin etmek, sadece ferde refah imkânı vermek demek değildir. Millî ekonomi her şeyden önce milletin hayat müdafaasına tahsis edilecek mal ve hizmetlerin bütününden ibarettir. Bu mal ve hizmetlerin istihsalini, dağılmasını ve istihlakini tayin eden milletin tarihi ile tezahür etmiş idealidir. Bunların başında da milletin inanç, kültür, ahlâk, din ve menfaatlerini korumak gelir. Milletin hayatını koruma esasına dayanmayan bir ekonomi politikası gizli bir esaret ve milleti beynelmilel sermayenin köleliğine sürüklemek demektir.

Türkiye'nin mevcut ekonomi düzeni bugün Yahudi, Rum, Ermeni zümresinin korkunç vurgunlarının ve yabancı sermaye firmalarının soygunlarının maskesinden ibaret hale gelmiştir.

BU NE HAZİN MANZARADIR

Millî ekonomimizi incelediğimizde görülür ki; ekonomimiz istihsal sahasında soygun, ıktisamda adaletsizlik ve istihlak kısmında da israf prensiplerine göre işlemektedir.

Devletimizin dış borçlarının miktarı Aralık 1968 tarihine göre 51 milyar liraya yükselmiş, iç borçlar ise 15 milyar bulmuştur. Bu borçlar hiçbir borç alınmadığı ve devamlı ödeme yapıldığı takdirde 2014 yılında ödenmiş olacaktır. Halbuki bu miktar azalmamakta, aksine korkunç bir şekilde artmaktadır. Maliye Bakanlığının açık lamalarına göre; her sene dışarıdan temin edilen yeni borçların %70'i eskiden alınmış borçların faizlerinin karşılığı olarak dışarıya ödenmektedir. Böylece dışarıdan alınan yüksek faizli borçlar, milletimizi beynelmilel maliyenin kölesi haline getirmektedir. Yukarıdaki 50 milyar geçen dış borcun 15 milyar liraya yakını faizlerden doğmuştur. Bu gerçekten korkunç bir manzardır. Milletin geliri faiz olarak dışarıya akmakta, beynelmilel Yahudi maliyesi hesabına millî servet, gayri millî hale gelmektedir.

Siyasi iktidarlar büyük bir sorumsuzluk içinde dışarıdan yüksek faizli borç temin edip bütçe açıklarını kapamayı marifet saymakta, millî ekonomiyi tamamiyle güdümlü hale getirmektedir. Milletimiz yabancılara faiz ismi altında yüksek nisbette vergiler ödemektedir. Millî serveti gayri millî hale getirmede beynelmilel yahudiliğin kullandığı en iğrenç soygun vasıtası faiz. millî serveti gayri millî hale getirmekte, milyonlarca liranın dışarıya çıkmasına sebep olmaktadır.

SOYGUN VASITALARININ DİR DİĞERİ

Türkiye'nin iktisadî imkânlarını soymak ve sanayileşmesine mani olmak için kullanılan diğer bir soygun vasıtası da yabancı sermayedir. Memleketimize 1960 yılı esas alınrsa yılda 100

Beynelmillel Yahudilik bütün milletlerin hayatıyla uğraşiyor. Bugün yediğimiz yağların hiç birisi saf yağ olmayıp, karışık ve bozuk yağdır. Her türlü mide hastalıkları yahudiliğin eseridir.

milyon lirayı aşkın yabancı sermaye girmektedir. Bu miktar, önümüzdeki günlerde süratle artacaktır. Meselâ 1969 yılında 35 yabancı firma çalışma izni almıştır ve bunlar 2 milyar liraya yakın yatırım yapmak için teşebbüse geçmişlerdir.

Yabancı sermayeyi teşvik kanununa göre, memleketimize akan beynelmîl sermaye, en kısa zamanda en yüksek kârların kazanılacağı sahalara akmaktadır. Milletimizi yabancılarla muhtâc olmaktan kurtaracak istihsal vasıtaları yerli, Türkiye'de pek kolay karşılanması mümkün olan ihtiyaçların imal edildiği sahalara yatırılmaktadır. Daha çok gıda sanayii, tekstil sanayii, Turizm sahalarna temayül etmektedir. Yani yabancı sermaye istihlâk ekonomisini kamçılamaaktadır. Fakat, sanayimizi güçlendirecek sahalara itibar etmemektedir. Meselâ, makarna, bisküvi fabrikası, meşrubat fabrikası, jilet veya çikolata fabrikası, kadın müstahzarat eşyası fabrikası açılmaktadır. Yabancı sermaye dışarıdan ithal mecburiyetinde olduğumuz sıralı maddeleri, makineleri imal edecek fabrikaları kurmak cihetine gitmemektedir. Yabancı sermaye bugün devletimizin kontrolünden uzak ve üstelik yerli sermaye karşısında bir çok imtiyazlara ve rekabet imkânlarına sahip bulunmaktadır. Bu haliyle en kârlı sahalarda yatırım yapar ve dışarıya büyük kârlar transfer eder. Yerli sanayii yıkar, istihlâki teşvik ve tahrik ile millî ekonomimizin kalınmasını durdurur.

Bu haliyle yabancı sermaye, yabancı ideolojilerin tahakküm âleti olarak; millet kalkınması için değil, kâr temin etmek için gelir. Bugün devlet, ekonomik hayattaki nazım rolünü ifâ etmemektedir. Gafil iktidarlara, yabancı sermayeyi himaye etmektedirler. Millî menfaatler üzerine 4 senelik iktidar garanti altına alınmaya çalışılmakta ve bunun için de Türkiye ekonomisindeki hakim güçlere imkânlar açılmaktadır.

Bu haliyle milletin iktisadî hayatı bir krizin içinde bulunmaktadır. Kalkınmış, müreffeh Türkiye v.s. masalları bir tarafa bırakılırsa gerçekler meydandadır.

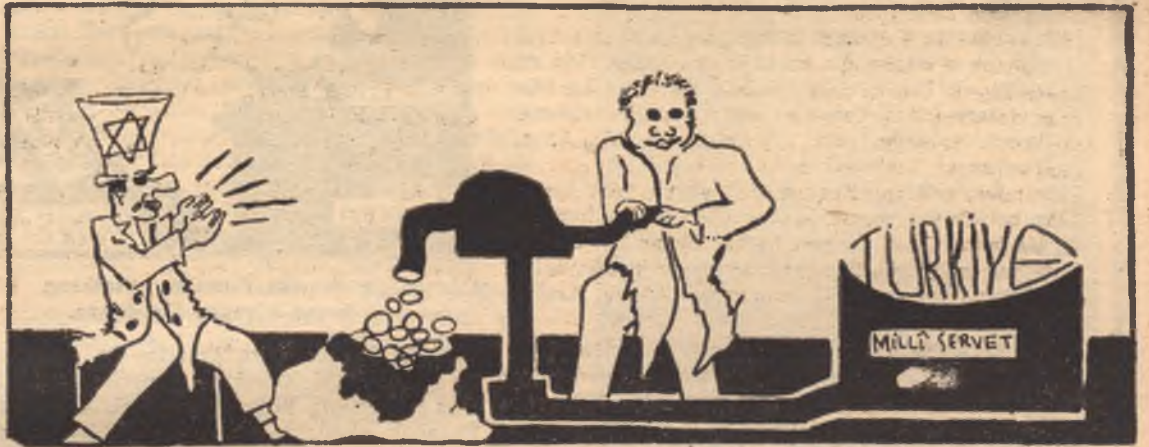
İSTİHSALDEKİ KORKUNÇ MANZARA

Bütün bunların yanında istihsaldeki soygun ve inkısamdaki adaletsizlik tüyler ürperticidir. Nüfusumuza oranları %3'ü geçmeyen gayri millî unsurların sadece İstanbul sanayiinde müessese adedi itibariyle hakimiyetleri, %60 nisbetini bulmaktadır. Ticaret odası bültenlerinden istifade ile yapılan hesaplara göre; bakır sanayiinin %59'u, Kimya sanayiinin %60'ı, madencilik %66'sı, otomobil malzemeleri sanayiinin %60'ı, makine sanayiinin %52'si, tekstil sanayii malzemelerinin %64 Yahudi, Rum, Ermeni v.s. patronların elindedir. Yani yaklaşık olarak İstanbul sanayii, %60 nisbetinde gayri millî sermayenin hakimiyeti altındadır. Bu rakamları çoğaltmak mümkün değildir. Ancak şunlar göstermektedir ki, azınlıkların sanayii üzerindeki tesirleri fevkalâde büyüktür. Ve bu imkânlarla millî gelirimizin aslan payı beynelmîl Yahudi maliyesinin ve ortaklarının kasasına akmaktadır. Dışarıya kaçırılarak İsviçre bankalarına Yunanistan ve İsrail bankalarına taşınmaktadır.

Bu hususta aşağıda vereceğimiz rakamlar daha da korkunçtur. Bunlar milletimizi amlerin soyduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Yahudiye, Amerikaya, Rusya'ya satılmamış bir fert bu manzara karşısında şakaklarını avuçlarının içine alır ve düşünür.

İstatistik Genel Müdürlüğünün yayınlamış olduğu 1965 yılı rakamlarına göre aynı yıl içinde 150 bin liranın üzerinde net gelir sağlayan vergi ödeyicisi firmaların sayısı 3751'i bulmaktadır. Bunların 1950'si İstanbul'da olup ödedikleri vergilere göre altı grupta topladığımızda Türk ve gayri müslim vergi ödeyicilerinin dağılışı şu şekli alır:

- 1 — Yılda 150 bin lira ile 250 bin lira arasında net gelir getiren 280 vergi ödeyicisinden; 433'ü Türk, 347'si gayri müslim.
- 2 — Yılda 250 bin lira ile 400 bin lira arasında net gelir getiren 507 vergi ödeyicisinden; 272'si Türk, 235'si gayri müslim.
- 3 — Yılda 400 bin lira ile 700 bin lira arasında net gelir getiren 323 vergi ödeyicisinden; 205'si Türk, 118'si gayri müslim.
- 4 — Yılda 700 bin lira ile bir milyon lira arasında net gelir getiren 184 vergi ödeyicisinden; 95'si Türk, 89'u gayri müslimdir.
- 5 — Yılda bir milyon lira ile iki milyon lira arasında net gelir bildiren 98 vergi ödeyiciden; 35'si Türk, 43'ü gayri müslim.
- 6 — Yılda iki milyon üzerinde net gelir bildiren 58 vergi ödeyicisinden; 34'ü Türk, 24'ü gayri müslimdir.

Millî servetimiz bize kabul ettirilmiş sistemle Yahudilik namına soyulmaya devam ediyor. Yahudilik, mücadelemizi, soygunculuğuna manî bulduğu için sindirmeye çalışıyor.

Su rakamların dile getirdiği mânâyâ göre İstanbul'da 150 bin liranın üzerinde net gelir bildiren 1950 vergi ödeyiciden 1094'ü Türk, 856'sı gayri müslim vatandaşlardır. Bu 856 gayri müslim vatandaşın 720'si musevî olmak üzere geri kalan 136'sı Rus ve Ermeni asıllıdır. İstanbul'da 2 milyon insan yaşadığına ve bunların arasından 176 bin vatandaş gelir vergisine tabi iş-yaptığına göre, İstanbul nüfusunun ancak %15'ini teşkil eden gayri müslim vatandaşlar yılda 150 bin liranın üzerindeki net gelirlerin %43'ünü ele geçirmektedir.

Hele musevî vatandaşlar sayısının sadece 44000 olduğu düşünülürse yüksek gelir dilimindeki paylarının %70'in üzerinde olduğu anlaşırlar.

FAKİRLİK NEREDEN DOĞUYOR..

Milletimizin fakirliği ve sefaleti; millet ekonomisi üzerine çöreklenmiş olan beynelmîl sermayenin millî ekonomiyi yıkmasından doğmaktadır. Millî gelirin büyük bir kısmının beynelmîl sermayenin, soyguncu Yahudi, Rum, Ermeni tüccarların kasalarına akmasından meydana gelmektedir. Millî servetin çarçur edilmesinden, gayri millî unsurlara kâr ve iktidar temin edilmesinden neşet etmektedir.

Fatihlerin torunları kendi öz vatanlarında Sahlomanların, Hristoların, Avramların veya içimizdeki manken ortaklarının, uydularının hizmetkârıdır. İçinin, köylünün, esnafın ve bütün milletin sıkıntısı ve ızdırabı, hep gayri millî kapitalist sistemin imkân ve imtiyazlarından istifade ederek; iktisadî bünyemizi kemiren gayri millî sermayenin hakimiyetinden, soygunlarından ve sabotajlarından doğmaktadır.

Tarih boyunca dünya siyonizmi ve diğer düşman kuvvetler, milletimizin maddî hayatının temel servetini yıkmaya ve iktisadî hayatımızı üzerinde hakimiyet kurmaya çalışmışlardır. Milletimizi köleleştirmek için en adi ve iğrenç vasıtalar baş vurmuşlardır. Yoksa yukarıda açıkladığımız hakimiyet kendiliğinden teessüs etmemiştir. Büyük bir krizle karşı karşıya bulunan iktisadımız tesadüfen bu hale gelmemiştir. Beynelmîl

Sionizmin asırlık ekonomi politikası, Fener patrikhanesi ve Roma katolik kilisesinin müştereken hazırladıkları hainane planlar bugün semeresini vermektedir.

Bilindiği gibi beynelmîl Yahudilik bütün adı müttelikleriyle beraber bir cihan hakimiyeti kurabilmek için çalışıyor. Teyratta «Bütün milletler sana kulluk, kölelik edecekler» denilmektedir. Bu hedef uğruna dünya Yahudiliğinin yapmayacağı yoktur. Bunun için milletimizin ve milletlerin ahlakını kemirmek, servetini sömürmek, ideallerini çürütmekle meşguldür. Milletlere hükmedebilmek için onların ekonomilerini yıkmaya ve hakimiyeti altına almağa çalışmakta, her türlü iğrenç soygun yollarına ve sabotaj usullerine müracaat etmektedir.

YAHUDİ PLANLARI

Planlar hazırdır. Yahudi ekonomi politikasının esasları, hedefleri ve temelleri muharref Teyratta ve Protokollerde çizilmiştir.

«.....Bütün milletlerin servetlerini, altın ve gümüşlerini soyacaksınız» (Zekeriya 14-2)

«Çok milletlere ödünç vereceksin, fakat sen ödünç almayacaksın» (Tesniye 15-6)

«Milletlerin südünü ve kralların memesini emeceksin» (İsava 60-1) (Devamı 14. sayfede)

Türkiye'de geçen seneden beri Gomel ve Zigna adlı yahudi şirketinin oynadığı oyunların içyüzü bir türlü ortaya konmamıştı. Bilhassa solcu ve mason basının üzerini küllendirmek isteği hadise, milletin ızdırabına yakından aşina olan bir hakimimizin gayretleriyle yeniden ortaya çıktı. Yeniden Millî Mücadele'nin geçen sayısında zeytinyağı davasıyla ilgili olarak bir yorumu neşretmişti. Gelecek sayımızda Sayın Hakim Vedat Altuna'nun göndermiş olduğu kıymetli evrakından okuyucularımıza bazı pasajlar sunacağız. Bu arada Sayın Vedat Altun'aya teşekkürlerimizi iletiriz.

AMERİKA KAMBOÇYA'DA NEDEN SAVAŞIYOR

Son günlerde Güney Doğu Asya'da barut kokuları fazlaşmış, gülle ve mermi yağmuru artmış bulunmaktadır. 1959 dan beri komünist Rusya ve Çin'in himaye ettiği komünist Kuzey Vietnamla Amerika'nın himaye ettiği Güney Vietnam kuvvetleri arasında sürüp gelen bu harp son günlerde yeni bir safhaya girmiş bulunmaktadır.

Kamboçya'da bu günlerde sürüp giden çarpışmalar hakkında gerek dış basında, gerekse bizdeki gayri millî basında hakikatler açıklanmamış ve milletimize doğru bilgi verilmemiştir. Amerika'nın Kamboçya'yı işgalini günlerce baş manşetlerine çekenler, senelerdir Komünist Rus ve Çin işgalinde inim inim inleyen yüz milyon esir Müslüman Türk'ten bahsetmediler. Bu onların kime hizmet ettiğini ve kimin hoparlörü olduğunu tekrar isbat eden bir hareket oldu. Bunun yanında bu gayri millî basın Kamboçya'da yapılan son ihtilâlden sonra Kuzey Vietnam komünistlerinin Kamboçyu işgalini de dünyaya ve milletimize duyurmamıştı. Bizdeki Komünist tellalı basın su günlerde Kızıl Vietkong gerillalarının avukatlığını yapmakta devam etmektedir.

KAMBOÇYA'DA HARP NİÇİN OLUYOR?

Çin Hindini Fransızların terkinden sonra, üç avrı devletecik kurulmuştur Laos, Vietnam, Kamboçya.

1946 da bağımsızlığa kavuşan Kamboçya kralı ile idare edilen bir ülkedir Fransızlar 1954 de DIEN - BIEN PHU da yenildikten sonra bu bölgeyi terkettiler. Cenevre konferansı Fransızların terkettiği bölgeyi iki devleteğe ayırdı. Laos, Kamboçya.

Bu tarihten itibaren Hint okyanusuna inme-ye çalışan Rusya ve Kamboçya'yı istilâva hazırlanan komünist Çin sızma hareketlerine hız vermiş ve son günlerde Kamboçya'ya yerlesen komünist militan sayısı 4.000'i bulmuştur. (Time Aralık 1969)

Bu sızma hareketlerine karşı Amerika Laos ve Güney Vietnam millivetçilerine yardımda bulunmuştur. DAILY MIRROR 5 Mayıs 1970.

Bu sızma faaliyetlerinin neticesinde Güney Kamboçya toprakları Vietkong'un üslendiği yer haline gelmiştir 1959 da harekete geçen komünist gerillaların da bulunduğu ihtilâlciler 1960 61 de bir darbe yaparak devlet idaresinde söz sahibi olmuşturlar. 1963 de Başkan Diem düşürülmüş ve katledilmiştir Vietnam'da komünist gerillalar bundan sonra büyük bir hakimiyet tesis etmişler ve anti komünistleri öldürmeve başlamışlardır. 1964 te Güney Vietnamlı ve Kamboçyu millivetçiler ise karşı harekete geçmiştir. Ve bu kavga bugüne kadar devam edip gelmiştir.

DAILY MIRROR 5 Mayıs 1970.

Kamboçya Deim'in düşmesiyle devlet idaresini eline geçiren NORODOM SHANOUK görünüşte tarafsız olmasına rağmen HEP KOMÜNİSTLERİ KORUMUŞ Çin ve Rusya ile ilişkilerini artırmıştır. «Hele 1969 dan sonra Kamboçya'nın Kuzey Vietnam sınırları komünist gerillaların üs ve ikmal merkezi haline gelmiştir Vietkong çetelerinin talim bölgesi haline gelen Güney Kamboçya aynı zamanda Vietkong'un silâh fabrikalarına ve zahire anbarlarının genel merkezi olmuştur. Güney Kamboçya'daki tapınaklar komünist barınakları haline gelmiştir.» «Newsweek 4 Mayıs 1970»

Komünistler Kamboç askerleri ile çarpışmışlar, Güney Kamboçya komünistler tarafından işgal edilmiştir Fakat bu çarpışmalarda dünya basını haber vermemiş adeta hiçbir şey olmamışcasına susmuştur Buşün avazı çıktıkça kadar bağırarak devlet reisleri ve Bevnemillel Yahudiliğe usaklık eden dünya basını bundan da bahsetmemiştir «Kuzey Vietnamlılar çarpışmalar anında Kamboç askerlerini gerilere kadar püskürtmüş ve Amerikan en kalabalık ve en verimli verilerini kontrolleri altına almışlardır Hafta baskent Phnom Penh 20 mil yakınlarına kadar vaklaşmışlardır. Sehra eiden tren yolları kesilmiş ve Mekong nehrindeki trafik durdurulmuştur. Sehrin ancak 18 günlük yakıtı kaldığı rapor edilmiştir.

Kamboçya ordusunun 18 gün bile dayanamayacağı gözlemcilerin ittifakla verdiği karardır.

Kamboçya'daki askerler ve sivil halk son derece müşkül durumdaydı. Kamboçlular Amerikalı gazetecilerden A.B.D. nin kendilerine yardım etmelerini istiyorlardı. Yüzbaşı Ouhb Samon gazetecilere, «Siz gazeteciler Washington'a buradaki durumun vehametini yazın» demiştir. Bizim cephanemiz yakında bitiyor ve yalnız bir şekilde savaşa devam edecek durumda değiliz: Adamlarımıza bakın bazılarını ancak üç günlük eğitim görmüş. Bizim ihtiyacımız A.B.D. nin Güney Vietnam'a yardım ettiği gibi bize de yardım etmesini uzatmasıdır.» Newsweek 4 Mayıs 1970 shf. 10.

Güneydoğu Asya'da Komünist Vietkong hücumlarına uğrayan Kamboçya.

İşte Kamboçya'ya Amerika bu şartlar altında yardım etti. Gerçi bu Amerika için kaçınılmaz bir fırsattı. Bilindiği gibi eski kral Norodom Shanouk ajanlığını yaptığı efendilerine sığındı. Pekin'e kaçtı. Bugün Amerikancı bir darbe ile başa geçen Lon Nol isimli başkan idareyi yürütmektedir.

VIETNAM HARBİNİN GERÇEK YÜZÜ VE KAMBOÇYA HAREKETİ

Kamboç harbinin tam manalandırılması Vietnam harbinin iyi anlaşılmasına bağlıdır. Neye harp ettiğini senelerdir öğrenememiş zavallı Amerikan conilerinin senelerdir yürüttükleri bu harbi gerçekte idare edenler hiç şüphesiz ki mason Amerikan subaylarıdır Bunlar ise emirlerini milletlerinin iradesinden değil Beynelmillel Yahudiliğin Amerika'daki temsilcilerinden almak

Bunun içindir ki Vietnam harbi sona ermemektedir Beynelmillel Yahudilik bu çabanı kanattıkça kanatıyor Oradaki zavallı Vietnam ve Kamboç halkının kanını ve servetini emdikçe emiyor, Amerika'nın Vietnam'da tam netice almasını istemiyor Kuzey Vietnam, Laos, Kamboçya ta komünistlerin üslerini ikmal merkezlerini bombalamıyordu Birinci ve İkinci Dünya Savaşlarında teşkilâtî orduları yenen Amerikan orduları bu Yahudi biraderler sayesinde Vietkong'un ovunağı oldu.

Zavallı Amerikan askerleri ihanetlerden habersiz senelerce çarpıştı durdu Havanda su döver gibi düşmanın asıl üsleri yerine. İhanetler sebebiyle bos arazileri bombaladı Çünkü kendini idare edenlerin komünizmi tezgâhlayan, koruyanların kapitalist Amerikan yahudiliği olduğunu bilmiyordu.

Vietnam harbi hakkında Amerikan orduları kumandanının verdiği bevanat gizlenen gerçeklere ısıt tutmuştur. «Yendiğimiz Vietnamlılar Kamboçya'ya ve Laos'a kactıklarından öldürücü darbeyi vuramıyorduk. Onları takio izni de veriliyordu. Böylelikle onlara kuvvetlenme imkânı vermiş oluyorduk.» (Time Aralık 1969)

İşte bunun içindir ki düşmana öldürücü darbeyi vurmanın en sağlam yolu Kamboçya'daki komünist üslerin bombalanması idi. Ancak Kamboç

ya'daki komünist üslerinin imhası gerçekleşir ve komünist tecavüzleri kati olarak kırılabilir mi?

VIETNAM VE KAMBOÇ HARBİ EKONOMİK HARBİN DEVAMIDIR

Önce bu iki harbi kimler devam ettirmek istiyor onu görelim.

«Newyork Times gazetesinde Vietnam harbinin devamını isteyen 45 imzalı bir ilân çıktı. Bu 45 imzanın içinden 31 tanesini bankacı ve sanayiciler teşkil ediyor. Geri kalanını da bu bankacılara bağlı sektör ve gazeteciler teşkil ediyor. Bu imzalar üç sermaye grubunu temsil ediyor.

1. Grup: Davit Rockefeller grubu.
2. Grup: Morgan grubu
3. Grup: Savaş sanayi liderlerinden Lazart firmasıdır.

Görüldüğü gibi Vietnam savaşının devamını isteyenler ve devamını mümkün kılanlar bu sermaye gruplarıdır. Bu sermaye grupları dikkat edilirse beynelmillel Yahudi sermayesinin Amerika'daki mümessilleridir.

NEWYORK TIMES 9 Eylül 1966

Gerçek Emperyalizm - Necmeddin Erişen Shf. 36

Ancak Vietnam ve Kamboç harbi yalnız Amerika yahudiliğine değil aynı zamanda beynelmillel yahudiliğin Rus ve Çin koluna da aynı ölçüde kâr ve iktidar temin etmektedir.

4 Haziran 1968 tarihli Yeni Gazete'de Vietnam harbi hakkında şu haber verilmiştir: «Rusya, Vietnam savaşında ekonomik kazanımlar elde eden ülkelerin basında gelmektedir Daha açık bir şey söylemek gerekirse eğer Vietnam'da barış kurulursa ekonomik durumları sırf bu ülkede en korkunç ve en vahşi şekilde devam eden savaşa bağlı bulunan en az 12 devlet 1930 yıllarını hatırlatan bir krize yuvarlanacaklardır.»

Gerçek Emperyalizm. shf. 37

Görüldüğü ki, Vietnam'da harbin devamını isteyen beynelmillel yahudilik harbin Kamboçya'da sıçramasını isteyecektir Çünkü yıkılan yerlerin imarını üzerine alanlar yine Yahudi sermayedarlar olacaktır. Harbin genişlemesinden azami istifadeyi yine Yahudilik temin edecektir.

KAMBOÇYA'DAKİ VIETKONG

ÜSLERİNİ BOMBALAMAK NEDEN ZARURİ?

Amerika eğer Vietnam harbini gerçekten bitirmek istiyor ise yapacağı en hayati iş Laos Kamboçya, ve Kuzey Vietnam'daki bütün üsleri ortadan kaldırmaktır Komünistlerin bütün üsleri ortadan kaldırılmadan Vietnam harbinin bitmesi bir hayaldir Milliyetçi Amerikan generallerinden Ves Morilland ve Mac Artur'un Kore'deki görüşü de bu idi. Yer altı sığınakları imha edilmedikçe takvive üsleri durdukça harp devam edecektir. Harbi devam ettiren yahudilik parsayı toplayacaktır. Bütün üsleri imha edecek bir karar da ancak Yahudiliğin her türlü baskısından azade millî bir Amerikan devleti verebilir Bu gün Amerika siyasî havatı böyle olmadıkça göre bu hareketler bir göz dağı verme çabasından ibaret kalacaktır

AMERİKA KAMBOÇYA'DAKİ ÜSLERİ

HARBİ BİTİRMELİK İÇİN BOMBALAMADI

Sunu hemen belirtelim ki Amerika Vietnam harbini bitirmek niyetiyle hareket etmemektedir Görünüşte Amerikan milliyetçiliğinin tesiriyle verildiği zannedilen bu karar belki de daha önceden olduğu gibi hiç bir Vietkong üssünü ortadan kaldırmayacaktır. Gerçek Amerikan milliyetinin prestijini kurtaracak bu kararı ne Nikson tatbik edecek durumdadır, ne de Vietnam'daki Amerikan askerleri. Çünkü Amerika ve Rusya gibi emperyalizmin tatbikçisi devletlerin sivası ka derine hakim olan sinonizm bu harplerin devamını istemektedir. Eğer harp durursa Yahudi Bernard Baruh silahlarını satamayacaktır Morgan ve şirketleri yatırım yapıp sovgun yapamayacaktır Halbuki hem komünist Kuzey Vietnam'ın kullandığı silahlar, hem de Amerikan ve Güney Vietnam ordularının kullandığı silahlar Bernard Baruh'tundur Harp durursa komünizm yayılma istidadı gösteremeyecektir Halbuki Yahudi için (Devamı 14. sayfede)

TÜRKİYEDE VATANBÖLMEFAALİYETLERİ

Mao'nun yukarıdaki talimatı ile hareket eden Türkiye komünistleri, geçici bir müddet için Doğu kardeşlerimizi elde edebilmek amacıyla, basın yoluyla bu meseleye eğildiler. Çalışma kısmen de olsa semeresini verdi. Biraz sonra okuyacağınız vesika komünizm propagandası suçundan defaatle mahkum olan Mihri Belli'ye aittir. Doğu için evvela bir millî (!) demokratik devrimi öngörmektedir.

«Doğu meselesi, ancak misak-ı millî sınırları içinde, hem batıyı hem Doğu'yu kapsayan millî Demokratik Devrimi gerçekleştirmekle çözümlenebilir.» (Yaşasın Kürt Türk Kardeşliği Mecmuası Shf 11).

Mihri Belli'nin Doğu meselesi için düşüncükleri ile Mao'nun yazdıkları arasında tam bir ayniyet vardır. Mao diyor ki:

«Komünist Partinin temel taktik görevi nedir? Bu geniş bir devrimci millî (!) birleşik cephe kurmaktan başka bir şey değildir? (Emperyalizmle Mücadele - Mao - Shf. 108)

Bugün komünistlerle ittifak halinde bulunan siyasi Kürtçülerin büyük bir kısmı federal bir Kürd devletinin kurulması emelindedirler. Ancak federal Kürd devleti fikri, komünistler tarafından asla tasvip görmemektedir. Nitekim son seneler bu parçalanmalar bütün çıplaklığı ile göze batmaktadır. Toplantılarda Kürdçe şarkıların söylenmesi üzerine, komünistlerin toplantıları sabot etmek istedikleri, edemeyince toplantıyı terk ettikleri görülmektedir.

Osmanlılar zamanında Doğu'da ırk ihtilâfları yüzünden son senelere kadar anlaşmazlıkların çıktığı vaki değildir. Bu yüzden Lozan konferansında Doğu bölgesinde iki ayrı kavmin yaşadığı ısrarla belirtilmek istenmiştir.

«...Lozan'da, misakı millî hudutları dahilinde yaşayan bu iki kardeş kavmin, Kürtlerin ve Türklerin varlığını resmen kabul ettik ve bu tutumumuz, Türkiye halkının birliğini zedeledi, tersine bu birliği perçinledi.» (M. Belli - 20 Mart 1969 - A. Ü. Hukuk Fak. Konferansı metni)

Yukarıdaki ifadelerde, Lozan Antlaşması ile Osmanlı toprakları üzerinde yaşayan iki kavmin varlığının resmen kabulünden bahsedilmektedir. Lozan antlaşmasında bu hususun kabulü «birliğimizi zedeledi, tersine kuvvetlendirdi» denilmektedir.

Peki, Lozan Antlaşmasından evvel bu topraklar üzerinde ayrı kavimler mi yaşıyordu? Osmanlı bünyesinde iman, kültür, tarih beraberliği yapmış Doğu kardeşlerimizin bu bölgede yaşadıklarının Lozan'da resmen kabulünün sebebi neydi? Bu antlaşma birliğimizi ne şekilde perçinlemişti?

Sualleri biz cevaplandıralım. Menfur antlaşma ile, bütün dünyaya bu topraklar üzerinde ayrı iki kavmin yaşadığı resmen ilân edilmek isteniyordu. Böylece ileride «ırk» kavgalarının köklenmesi için şimdiden zemin hazırlanıyordu. Bu antlaşma ile sayet birlik perçinlenseydi, 5-6 asır aynı gaye uğruna ihtilâfsız yaşamış millet evlatları, şimdi birbirine düşürülmezlerdi.

Beynelmil Yahudiliğe ehil olmayan eller tarafından Lozan antlaşması ile, milletimizi ileride parçalayabilecek taahhütler, fütursuzca verilmisti. Bugün ise hakikatli görme kabiliyetleri türlü menfaat ve vaadlerle satın alınmış ajanlar, bu antlaşma ile birliğimizin perçinlendiğini utanmadan yazabiliyorlar.

«KARDEŞİM, BUNLARA İNANILMAZ.»

Fakat basın vasıtasıyla de desteklenen «Vatan bölme faaliyetleri» istedikleri tarzda gerçekleşmedi. İlk anda ne olduğunu anlayamayan kardeşlerimiz, sonradan kendi meselelerinin kirletildiğinin farkına vardılar.

Son Doğu mitingleri dolayısıyla, Doğu'da konuştuğumuz bir kardeşimiz:

— «Kardeşim, bunlara (miting tertipleyenlere) nasıl inanabiliriz? Söyledikleri şeyler belki güzel. Ama kürsüden iner inmez, karşımızdaki

lokantada içki içiyorlar» diyor ve samimiyezsizliklerine işaret ediyordu.

Evvel Doğunun ızdırabı vardı. Fakat bu ızdırap, milletimizin ızdırabından farklı değildi. Lakin Doğunun ızdırabını ele alanlar, ızdırabını üzerine kadeh kaldırıyorlardı. gerçekten miting tertip edenlerin, Doğu kardeşlerimizle hiç bir rabatası yoktu.

Yaşadıkları hayatlarıyla milletimizin ızdırabı arasında ancak uçurum olarak tarif edebileceğimiz tezatlar mevcuttu.

İSTİKLÂL HARBİNİ RUSLAR SAYESİNDE Mİ KAZANDIK?

Doğu meselesini kirletenler İstiklâl harbinin oluk oluk oluk kan dökerek kazanmış olan milletimizin bu zaferini, Rusya'nın yardımına bağlıyorlar.

«Sovyet Sosyalist Devrimi olmasaydı, dünyanın galip emperyalist devletleri, Çarlık Rusyası dahil olmak üzere Anadolu ayaklanmasını ezer, hattâ milletçe yaşamamıza son verebilirdi.» (R. Nasuh İleri - Doğu Mecmuası Sayı 1 Sahife 14)

Tarihin ve jeopolitiğin bize en büyük düşman yaptığı Rusya, otuz yıl önce dahi Kars'ı ve boğazları istiyordu. Hangi ocağımız var ki, fertlerinden hiç olmazsa birisi Rus harbinde mübarek topraklar için şehit düşmüş olmasın? Adı bir milleti bize dost göstermek isteyenler var. Çünkü satılmışlardır. Bitlise kadar dayanmış müstevli bir devleti bize dost gösteren bu adamlar «Doğu meselesi» üzerinde bağırıp çağırırlardır.

Oysaki Rus harbinin en büyük cefasını Doğu çekmiştir. Cephelelerde yiyecek bulunamadığı için çarık yenmiştir. Ot yenmiştir. Hâlâ taşıdığı zaman, Bitlis deresi Rus harbinin hatıraları olan kılıçları, sahile vurmaktadır. Nüfusumuzun büyük bir kısmını Rus harbinde şehit verdik. Nasıl olurda biz böylesine amansız bir düşmanla dost oluruz? İstiklâl harbini, nüfusunun yarısı bahasına Trakya'da, Toroslarda, Bitlis'te şehit düşerek bize armağan etmiş ecdadımızın mirası, Rusya'dan arta kalmış gösterilmektedir.

RUSLAR İRAN KÜRTLERİNİ NASIL ALDATTILAR?

«Nisan ayı ayrıca Bakü'ye Kürt talebelerinin gönderilme zamanıdır. Bu sırada Sovyetlerin nüfuzu mi?

1200 kadar mavzerle birlikte bir matbaa makinesini de Mahabad'a göndermiş bulunuyorlardı. Cumhuriyetin ilâmından bir ay sonra, sekiz kamyon askeri teçhizat gelmiş ve bir hafta sonra beş kamyon daha gelmiş bulunuyordu. Bütün bunlarla Kürt Hükümeti Sovyetlerden ısrarla tanklar ve toplar istemiş ve bu istekleri yerine getirse ancak cennetdeki İran ordusuna eş duruma gelebilirlerdi. Ruslar hiç bir zaman bu isteklere hayır demediler. Fakat fiiliyatta hiç bir zaman Kürtlerin istedikleri bu şeyleri göndermediler. Çünkü Ruslar, devamlı iki yüzlü bir politika güdüyorlar ve sözleri ile fiilleri hiç bir zaman birbirini tutmuyordu. (Barzani ve Mahabad Kürdistan Cumhuriyetinin Kuruluşu - D. K. Şeyhhasanahı Sahf. 119)

Ruslar Kürtlere verdikleri sözlerden sadece birisini tutmuşlardı. O da Kürt talebelerinin Rusya'da tahsil yapabilecekleri idi. Bunun ne manaya geldiği açıktır. Kürt talebeler Rusya'da komünist kültürü alacaklar ve memleketlerine döndüklerinde komünist rejimi getirmeye çalışacaklar.

«Neticede ilk elde kırk kadar talebe seçildi. Kendilerine doğrudan doğruya komünist aşı aşılanmıyordu. Ama derslerin ana teması, Stalin'in Kürtlere olan bağlılığından dem vuruyordu. Bakü'ye gönderilen 60 talebeden, bugün ancak birkaçı geri dönmüş bulunuyor. (a.g.e. shf. 61)

Resmen kurulan ilk Kürdistan Cumhuriyeti, Mahabad Kürdistan Cumhuriyeti'dir. 1946 da kurulan bu hükümetin ilk başkanı Muhammed Ga-

Doğu bölgelerimizde «Barzani'nin kızkardeşi de sa-
vaşıyor» diye lanse ettirilen, Hristiyan Margaret... Mar-
garet'in bu fotoğrafı bastırılarak Doğu'ya dağıtılmıştır.
Margaret'in Müslüman Kürtler için çarpıştığı düşü-

zi'dir. Muhammed Gazi uzun yıllar Rusya'da kalmış, Rus kültürü almıştır.

1946 da Ruslar tarafından başkanlığa oturtulan bu zat, bir müddet sonra aşiret beyleri ile temasa geçerek milliyetçi bir hava temini için uğraşır. Artık Rusyanın direktiflerine pek kulak asmamaktadır.

«... Fakat Sovyetler, Kürtler arasındaki milliyetçi havayı benimsemediler. Hattâ bu tarz faaliyetleri şüphe ile karşıladılar. Bu sebeple Kürtlerin taleplerini açıkça desteklemekten kaçındılar. Siyasi ajanlar vasıtasıyla kendi arzuları üzerine Kürtler arasına sızma prensibini denediler. (a.g.e. Sahife 36-37)

Rus politikası Muhammed Gazi'yi başkan yapmasına rağmen, Kürtlerin ezeli itimatsızlıkları sebebiyle, elinde yedek eleman bulunduruyordu. Nitekim Irak'taki iç harbin neticesi Rusya'ya sığınmış olan Barzani ve 528 adamı bu yüzden Kızıl-ordu'da gerilla eğitimine tabi tutuldular Gazi'nin kendi bildiği gibi hareket etmesi Moskova'yı ilkin endişeye sevk etmişti. Bu sebeple Mahabad Cumhuriyetinin kabine üyeleri Tebriz'e davet edildiler. Fakat Tebriz'de yapılan toplantı netice vermedi. Kürt liderleri kabile şeyhlerinin idare edeceği müstakil bir Kürdistan istiyordu. Tabii ki bu istek Rusların hoşuna gitmedi. Gazi de kabile şeyhlerinin idare edeceği bir Kürdistan fikrini benimseyemediğini açıkladı. Rusya'nın yapacak birşeyi kalmıştı. Gazi'yi uzaklaştırmak... (Devamı gelecek sayıda)

Milletten Gizlenen İhanet

31 MART

7

Emperyalizmin beyni olan siyonizm - beynelmilel Yahudilik - bütün zulmü ile bu grupların başında gelir. İkinci güç, beynelmilel Yahudiliğin emrine girmiş olan beynelmilel Hristiyanlıktır. Üçüncü grup; beynelmilel Yahudiliğin ve beynelmilel Hristiyanlığın maşası durumunda olan kiralık, fertlerin teşkil ettikleri gruptur. Ve nihayet Hak İdeoloji ve ona teslim olmuşların grubu gelmektedir.

BEYNELMİLEL YAHUDİLİK NE İSTER?

«Sizden büyük ve kuvvetli milletlerin mülkünü alacaksınız. Ayak tabanınızın bastığı yer sizin olacak.» (Tevrat Tesmiye Kitabı 2. Fasil 23. Cümle). Görülüyor ki muharref Tevrat, Yahudilere bir dünya emperyalizmini tesis etmelerini emrediyor. Ve bunun yollarını gösteriyor. Bütün insanlığın köle ve yalnız Yahudinin efendi olduğu bir hakimiyet hayali; Yahudi düşüncesinin temelini teşkil eder. Bütün dünya Yahudinin mülkü, bütün milletler kölesi olacak, bütün dinler yokolacak ve Yahudi şeriatı dünya nizamı olacak!..

İslâmdan evvelki kin ve intikam duygularını körükleyerek, müslüman «Evs» ve «Hazrec» kabilelerini biri birine düşüren Yahudi Sas Bin Kays'tai 31 Mart faillerinden Yahudi Emanuel Karasso, Metr Salem, Sakakini, Sandonski ve dönme Cavidler'e kadar gelin.. Göreceksiniz ki, tarih boyunca müsbet her hareket beynelmilel Yahudilik ve Onun maşaları tarafından daima ya yolundan sapıtılmak istenmiş veya darbelenmiştir. Milletimizin başına gelen felâketlerin çoğunda beynelmilel Yahudiliğin parmak izlerini tesbit etmek her zaman için mümkündür. Yahudi Abdullah İbni Sebe'nin, Yahudi Hasan Sabbahların temiz akidemizi yıkmak ve muharref Tevrat akidesini dikmek için vaktiyle giriştikleri ihanetler bu kırılma parmakların izlerindendir. Fatih'i Edirne'de zehirleyen yahudi Doktor Yakup Hamo'nun, yahudilerin Türkiye'ye yerleşmelerinde önemli rolü olan Hürrem Sultan'ın kalplerimizde açtıkları yaraların izleri hâlâ kapanmadı.

1897 yılında İsviçre'nin Bazel şehrinde toplanan beynelmilel Yahudi Kongresi, Osmanlı İmparatorluğunun mutlaka yıkılması gerektiğini kararlaştırdı. Daha evvelde de bahsedildiği gibi; Bazel'de alınan kararı gerçekleştirmek için Yahudiler önce II. Abdülhamid'i satın almayı denediler. Bunda muvaffak olamadılar. Sonra, bir taraftan içte satılık usakları teşkilâtlayıp mason localarında yetistiren, diğer taraftan da Abdülhamid'i öldürmeye teşebbüs ettiler.

1905 Bomba hâdisesi İsviçre'de Yahudiler tarafından planlandı. Bu planın tatbikinde Ermeniler de vazife aldılar. Macar Yahudisi Edvard Jures, Rus Yahudisi Kabulvan bu suikastte baş rolde idiler.

Doğan Avcıoğlu ve benzerlerinin Abdülhamid ve Kâmil Paşa dostu olarak takdim ettikleri İngiliz Kralı VII. Edward'ın da nasıl bir Yahudi uşağı ve bomba hâdisesinin müretteplerinden olduğunu aşağıdaki vesika ispatlar:

«Ermeni Komitacılarına Yıldız'da bomba atıp Sultan Hamid'i öldürmeleri için — İngiliz Kralı Edward — 13 bin altın vermiş siyonistlerin maksatları için vardım edip ecnebi bankalarında krediler açmıştı.» (Taşkıslada 31 Mart Faciası. Mustafa Turan Shf. 11 1964 İst.)

Beynelmilel güçler, elele vererek hazırladıkları, fakat sonunda birşey elde edemedikleri bomba plânından sonra II. Meşrutiyetin ilânı için gereken çalışmalara hız verdiler. 23 Temmuz 1908 de gafiller, hainler ve ajanlar topluluğu II. Meşrutiyetin ilânını temin ettiler. II. Abdülhamid II. Meşrutiyeti ilân etmiş ve II. Osmanlı mebusan Meclisini resmen tanımıştı. Fakat içten içe bu olanlara gönü razi olmuyor, bu rejimin ve bu meclisin milleti yokoluşa götüreceğini biliyordu. Hatta bu bilgisini ve memnuniyetsizliğini zaman zaman açıkca belirtmişti de. II. Abdülhamid'in bu tutumu birinci meclis gibi ikinciye de kapatıp serisi İttihatçıları uzaklaştırıp, meşrutiyet'e son vereceğini anlatıyordu. Abdülhamid bu düşüncesini tatbik safhasına koymak isterken millete dayanmaktaydı. Çünkü millet vatan parçalarının elden çıkmasına rıza göstermiyordu. Çünkü millet İttihat ve Terakki Cemiyetinin iç yüzünü iyice anlamaya başlamıştı. Çünkü millet beynelmilel Siyonizmin sinsi plânını sezmiş, ve pis çehresini görmüştü. Ve Çünkü millet, Metr Salem, Dönme Cavid, Karasso gibi Yahudi ve bir çoğu'da Mason olan idarecilere itaat etmek istemiyordu.

Yahudi daima kendisini gizlemek, faaliyetlerini maskeleyerek ister. Eğer maskesi yırtılacak olursa bir yılan gibi insanı, cemiyeti ve maskesini yırtanları sokmak ister. İşte 31 Mart'tan evvel de maskeler inmeye, millet uyanmaya başlamıştı. Padişah da millettten vanaydı. Öyle ise; uyamı durdurmak, Padişahı yoketmek ve Yahudizan fikriyatı veniden bina etmek gerekiyordu.

Muharref Tevrettan alınan aşağıdaki cümleler; 1909 da Yahudilere 31 Mart'ı tertip etmelerini emrediyordu:

«İşte sana karşı alevlenenlerin hepsi utanacak ve rüsvay olacaklar, seninle çekişenleri aravacaksın ve bulamayacaksın, sana karşı cenk eden adamlar bir hiçmiş gibi, ve olmavan bir seymiş gibi olacaklar.» (Tevrat İsaya Kitabı 41. Fasil 11. Cümle).

Beynelmilel Yahudilik ve onun kontrolünde olan fesat şebekeleri muharref Tevrettan aldıkları emirle seferber oldular. Büyük ve çirkin bir tuzak kurdular. Beynelmilel Siyonizmin menfaati için kurulan bu tuzak, tarihe 31 Mart isyanı olarak geçti.

31 MART İSYANI NASIL BASLADI?

Mürettep hâdiselerin en ustalıkla tertibedilmişlerinden biri olan 31 Mart'tan evvel ordu ve millet tahrik ediliyordu. İngiliz yahudilerinin Türkiye'deki ajanı Derviş Vahdeti'nin gazetesi milletin hissine hitab ediyor, milleti hazırlanan tuzağa doğru adeta kovalıyordu. Beynelmilel Yahudilik bu zor işe, kendi arasından da kurbanlar vermeyi göze alarak başlamıştı.

Abdülhamid Han'ın hatıratının bir yerinde 31 Mart'ın içyüzünü anlamamıza yarayacak şu bilgi vardır:

«31 Mart'tan 1-2 ay evvel Pera Palas otelinde verilen pek parlak ziyafette Mebuslar meclisi reisi Ahmet Rıza Bey, İttihat ve Terakki muhaliflerini kahr ve tenkil edeceklerini muazzam bir nutukta açıktan açığa ilân eylemişti.» (Abdülhamid anlatıyor. Shf. 40 Serdengeçti Neşriyatı. Ank.)

Paris Localarında yetişmiş, Siyonizm'e nasıl hizmet edeceğini öğrenmiş, anasının da babasının da gayri müslim olduğunu öğüne öğüne söyleyen birisinin ağzından çıkan bu sözler çok manidardır.

31 Mart'ın Taşkıslada ve Beyoğlundaki Avcı Taburlarının isyanı ile başladığı hususunda hemen bütün kaynaklar birleşirler.

«Meşrutiyet muhafızı» olarak bilinen, İttihat ve Terakki'nin Mekadonyadan Meşrutiyeti korumaları için getirdiği Avcı Taburlarının «Seriat İsterük» diye isyan etmeleri, üstelik isyanın Kâmil Paşanın yerine getirilen İttihatçı Sadrazam Hüseyin Hilmi Paşa'nın Hükûmetine karşı oluşu 31 Mart'ın nasıl bir tertip olduğunu açıklar.

İttihatçı Hüseyin Hilmi Paşa muktedir iken isyanı bastırmadı ve istifa etti. Hareket Ordusu İstanbul'u işgal edince, Hüseyin Hilmi Paşa tekrar sadrazamlığa getirildi.

Abdülhamid hatıratında şöyle diyor.

«Hüseyin Hilmi Paşa Hükûmetinde ciddi niyet olsa idi, iki saat zarfında ayaklanma bastırılırdı.» (Abdülhamid Anlatıyor Shf. 37)

Madem ki H. Hilmi Paşa İttihatçı idi, ve madem ki iddia edildiği gibi isyancılar gerçekten meşrutiyete karşı idiler ve gene madem ki H. Hilmi Paşa muktedir idi. Öyle ise isyanı nicin bastırmadı?

Çünkü bu isyan, H. Hilmi Paşanın da bildiği bir tertipti de ondan.. İsyân arefesinde Avcı Taburları muayyen maksatlar için tahrik edildi. Kışlaya, askerlerin arastına üniformalı ajanlar, localarda yetistirmiş Yahudi usakları sokturuldu. Bu hatırlar askeri bildikleri gibi sevk ve idare ettiler. Mizancı Murat bu meseleyi şöyle açıklar:

«— 31 Mart askeri kıyımı, zahirde Avcı Taburlarının çavuşları kumandasında idi. Başları olmıyan asî kitlenin intizamı, dikkati ve merakı çekiyordu. Mizan idarehanesinden bölüklerin tavrı ve hareketlerine dikkat ettim. Üçüncü sıranın başında borazan neferi vardı. Onun yanındaki nefer dirseğile borazanı dürterse boru çalardı. Bu neferler borazanların yanlarında birer, ikiser hatta üçer olarak her geçen bölük'e gidiyorlardı. Bunların nefer kıyafetine girmiş zabıtlar olduklarına hükmettim. Bira derzademi sokağa gönderdim. Bir çevrek saat sonra geldi. Dediğiniz doğrudur. Sapanca filân beyin oğlu filân bevi gördüm, sıradan ayrıldı, kendini gördüğümü ifsa etmememi rica etti, dedi.» (Mizancı Murat Tarih Emeller Acı Hakikatlar Shf. 163.)

(Devamı gelecek sayıda)

Milletin müdafaası devam ediyor

Mücadele Birliđine Kimler Düşman?

Asıl emperyalistleri ürküten, bu protesto-
nun iradi hale gelmesidir. Ve gelecektir.
Millet düşmanları senelerden beri millete
yaptıkları hakaretlerin cevabını verecek,
milletin kuyusunu kazmanın cezasını **adil**
mahkemelerin kararı ile çekeceklerdir.

Taksim hâdiseleri hiçbir cepne adına
bir stratejik zafer değildir. Sadece milletin
sionizm tarafından planlanan ve komünist-
ler tarafından tatbik edilen tahriklere kar-
şı milletin bir protestosudur. Bu hâdise de
halk, milleti ve dinini korumada gayretli
olduğunu göstermiştir. (Gerçek Emperyal-
izm, Necmeddin Erişen. M. B. Başkanı. Sa-
hife 89 Özdemir basımevi. İstanbul 1969.)

Burada da hâdise, sosyal psikoloji za-
viyesinden incelenmekte ve komünizmin
«Adil mahkemeler kararı» ile ezileceği be-
lirtilmektedir. Böyle bir görüş, anarşist, dü-
zensiz, hislerin öncülüğünde bir mücade-
leyi değil demokratik usullerle teşkilâtlanmış
bir milletin disiplinli ve hedefli mücade-
lesini hedef alır. Ve Konya, Kayseri ve Tak-
sim hâdiselerinde işlenen taşkınlıklara hal-
kının düsmemesini temin etmeğe çalışır.
İşte bu düşüncedir ki, suç işlemeğe değil,
demokratik mücadeleye çağırıştır. Ve bunu
ancak millet mücadelesinin kurtuluşu bu
tarz mücadelede görüldüğü için tercih eder.

Mücadele Birliği, Konya, Taksim, Kay-
seri ve benzeri yerlerde çıkan ve çıkacak
olan bütün vakıalar hakkında, milletin mü-
dafaası yönünden aynı esası tekrarlar ve
suç işlemeğe, anarşik mücadeleye değil;
DEMOKRATİK MÜCADELEYE ÇAĞIRIR.

Mücadele Birliği Millete, tahrikler kar-

şısında hangi yolu telkin ediyor? Anarşik
mücadeleyi mi, suç işlemeyi mi, yoksa ka-
nunî ve demokratik mücadeleyi mi?

Bütün mücadelemiz boyunca bağı ol-
duğumuz ve telkin ettiğimiz yol nedir? Bu-
nu neşriyatımızdan takip edelim: 1968 se-
nesinde doğan Cekoslovakya hâdiselerinde
komünizmi ezme savaşına devlet çağırılı-
yordu.

«M.B. Cekoslovakya hâdiseleri ile ilgi-
li ikazdır. Mücadele Birliği İstanbul San-
cağı. Alpkanlar Matbaası.»

«Biz, Çek hâdiselerinin memleketimiz-
de oynanan komplonun sonunu gösterdiği-
ni bilerek bütün devlet adamlarım, devlet
kuvvetlerini komünizmi ezme savaşına yeni-
den çağırırız. Bu çağırığa verilen cevap
tarih önünde ve millet vicdanı muvacehe-
sinde vatanseverliğin, haysiyetin tek ölçüsü
olacaktır. Komünizm karşısında kısır parti
çekişmelerini bir tarafa bırakıp tek cephe
kurmağa davet ederiz.»

Geçen sene Mayıs, Haziran aylarında
doğan komünist hareketler karşısında, bu
hâdiselerin taşıdığı tehlikeleri izah gayesi
ile neşredilen broşürümüzde de devlet va-
zifeye çağırılıyordu.

«Türkiye'de Komünist Stratejisi ve
üniversite hâdiseleri. Mücadele Birliği İs-
tambul Sancağı Başkam Yılmaz Karaoğlu.
İstanbul. 1968 Özdemir Basımevi Shf. 32».

« — Meydana gelen kitle hareketleri-
ni istismar ederek bir ihtilâl teşebbüsünde
bulunanlara bu imkânı vermemek için mah-
keme kararı ile komünist partisi azası oldu-
ğu sabit olan müseccel komünistlerin der-
nek kurma, yayın yapma haklarının süratle
alınmasını, mesul hükûmetten millet namı-
na ısrarla talep ederiz.» Ve müteakip tarih-
lerde de hep aynı kanunî talepler demokra-
tik mücadeleye çağrılar yer alır.

«30-Ekim-1968 Bugün gazetesi.»

«Ve bizim vazifemiz: Maskeli ajanların
maskesini indirmek, kızıl köstebekleri ve
yarasaları, çirkin plânları ile gün ışığına çı-
karıp teşhir etmektir. Bu vesile ile hükû-
met erkânına, silâhlı kuvvetlerimizin mes'ul
şahıslarına, aydınlarımıza ve öğrenci kar-
deşlerimize ve milliyetçi bütün teşkilâtla-
rımıza, komünist komploları ile yakından
ilgilenmelerini ve titiz bir dikkatle takip et-
melerini yeniden hatırlatırız. Mesul hükû-
metten istediğimiz şudur: Macaristan ve
Çinin komünistleştirilmesi hâdiselerini ib-
retle takip ediniz. Alacağınız dersler var-
dır. Bize gelince kültür emperyalizmine, yoz-
laşmasına ve bozgunculuğuna karşı savaşı-
mızı sonuna kadar sürdüreceğiz.

Anayasanın ve kanunların bize verdiği
hakları kullanmağa ve bu yoldan ayrılmama-
ğa kararlıyız.» «Mücadele Birliği İstanbul
Sancağı Basın Bildirisi.»

Mücadele Birliđinin sarîh metodu:
Bütün milletin demokratik yollarla teşkilât-
lanması ve mücadelesinden ibarettir. Bunu
neşriyatımızla görelim. «Millet mücade-
lesine yöneltile sabotaj ve hazırlanan terör»
başlıklı 1969 senesi Nisan ayında Adanada
neşredilen ikazımızdan: — Bu ikaz, Türk
Ocağı, Genç Ülkücüler Teskilâtı, Kültür ve
Hareket Birliği vs. dernekleri ile birlikte
neşredilmiştir. —

«Gazetelerde — Türk Gücü — adlı giz-
li bir tesekkülün favorili gençlere, mini e-
tekli kızlara tehdit mektubu gönderdiği ya-

yınıldı. Ancak akı hastalarının yapacağı bu
hareket halk arasına yayıldı. Bu hareket ve
teşebbüs millet mücadelesine mal edilmek
istendi..

«Aziz millet, milletin şerefli evlâtları,
Kardeşler. Bizim mücadelemizin hedefi,
Türkiye'deki sion emperyalizmine maşa-
lık eden, devletimizi kemiren, din ve ah-
lâkımızı çürüten, beynelmîel komüniz-
min, hristiyanlığın ve masonluğun beyni
sionizmdir. Ve bu şer millet aleyhtarı güç
le mücadeledir. Mücadelemizi bu hedeften
saptırmak isteyen hainler, bozguncular ve
millet düşmanlarının maşalarıdır. Ve mille-
tin buhrandan kurtuluş mücadelesi; ancak
milletin tümünün demokratik vollarla uya-
rılmasıyla teşkilâtlanmasıyla mümkündür.

Favorili gençlere tehdit mektubu gön-
dermek, mini etekli hanımlara asitli su sık-
mak ancak birkaç meczubun işi olabilir. Bu
gülünç hareketler sion emperyalizminin ma-
şalar ve gayri millî basına millet müca-
delesine hakaretler, suikastlar, tasarlanan
baskılar için uydurdukları pis vasatları ver-
mek olur. Sunu bir kere daha hatırlatalım
ki, millet mücadelesinin şerefli tarihi ve
stratejisinde sadece millet evlâtlarının mil-
letimizin buhranı, buhranımızın baş sorum-
lusu sion emperyalizminin oyunları ve kur-
tuluş metodu hakkında uyarmak, aydınlat-
mak ve demokratik mücadeleye sevk etmek
prensibi görülür.»

Millet Mücadelesini, anarşiyeye, kör dö-
ğüşe ve suçlu olmaya düşmekten göz bebe-
ğimizi koruduğumuz gibi koruma gayreti
tezahür eden bu bildirinin sahipleri nasıl
olur da adı cürümleri metih sena eder?

Kayseri hâdiselerinden 3-4 ay evvel ya-
zılan ve sonra da sık sık dikkatleri çektiği-
miz mesele, millet mücadelesini suç hudu-
duna iten her davranış takbih etmektir.
Açıkça suç işleme eğilimlerini bizden baş-
ka hangi sağ teşkilât suçlamıştır? Ve bu sa-
dece millet mücadelesinin soysuzlaşmama-
sı ve hedefinden sapmaması için ısrarla be-
lirtilmiştir. Bu görüş, vani millet mücade-
lesinde suç ve suç işlemek ve her türlü gay-
ri kanunî davranış takbih edilmiştir. Bu
takbih geçici bir kanaat olmayıp; sınıf mü-
cadelesi karşısına koyduğumuz «MİLLET
MÜCADELESİ» teorisinin temeli ve vazge-
çilmez esasıdır. Biz bu esasa bağlıyız ve
hiçbir davranış bizi suçu tesvik hududuna
itemez. Bildirimizde suçu övme mahiyeti
bulmağa çalışanlar, yukarıdaki suçu takbih
hareketimiz karşısında biraz olsun utan-
malı değil mi?

«M.B. İstanbul Sancağı». «Antep Sal-
dırısına Mücadele Birliđinin Cevabı» 15/8/
1969 Bizim Anadolu Gazetesi.

«Bu arada mücadele metodumuzu tek-
rarlamakta fayda vardır. Mücadelemizin te-
melini, millet düşmanlarının hiyanetlerini
açıklamak ve milleti demokratik usullerle
teşkilâtlamak teşkil eder. Kuvvet kullanma-
ğa ancak, düşman tecavüzü karşısında me-
sağ vardır. Milletin düşmanlarını ancak
adil mahkemeler eliyle ve kanunî bir kuv-
vetle yok etmek temel mücadele prensibi-
dir. Antep hâdiselerinde vaziyetimiz müta-
cavizin tecavüzünü kırmaktan ibarettir. Te-
mel vazifemiz düşmanların plânlarını ve
iğrenç yüzlerini açıklamaktır.»

(Devamı 14. sayfada)

MÜCADELE BİRLİĞİ BURSA'DA DA KONFERANS VERECEK

MÜCADELE BİRLİĞİ SON GÜNLERDE KONFERANS VERMEK İÇİN BÜTÜN VİLÂYETLERİMİZDEN DAVETİYELER ALMAKTADIR. GEÇTİĞİMİZ 9-5-1970 CUMARTESİ GÜNÜ ADANA'DA NECMEDDİN ERİŞEN'İN VERDİĞİ KONFERANS ÇOK BAŞARILI GEÇMİŞTİR. BU KONFERANSTAN GELECEK SAYIMIZDA BAHSEDECEĞİZ

Bursalı milliyetçi ve vatanseverlerin daveti üzerine yapılacak konferans 16-5-1970 Cumartesi günü olacaktır. Konferans hazırlıkları başlamış olup, civar kazalardan ve vilâyetlerden gruplar halinde konferans için Dinleyicilerin geleceği haber verilmiştir.

Türkiye'yi kimler soyuyor

(Başarafa 9. Sayfada)

nominin darbelenmesi düşman kuvvetlerin ekonomi politikalarının icabıdır.

Asırlarca saç bitmedik yetimlerin hakkıyla içimizde beslenen, büyük sermaye sahibi olan bu Yahudi kompradorlar iç ve dış ticaretimizden vur gunlar ve soygunlarla milyonları kazanırlarken, birde en hainane darbeler ve sabotajlarla milli ekonomiyi tamamen yıkmaya çalışmaktadırlar.

Aşağıdaki haberleri sık sık gazetelerden oku-
ruz:

«Ruben Asa ismindeki bir Yahudi 150.000 li-
ralık dövizle İsrail'e kaçırmıştır» Gazeteler

«Zigna ve Gomel adındaki iki Yahudi şirketi
530 ton zeytinyağına parafin karıştırarak İtalya-
ya ihracatta bulunmuşlardır.

Dünya piyasasında Türk zeytin yağlarına boy
kot edildi. Yılda 70 milyon lira olan ihracatımız,
1968 de 70 bin liraya düşmüştür.» 12-10-1968 Ga-
zeteler.

«Değeri 100 milyonu aşan 42 vagon porselen
ile 80 sandık formikayı karaborsa satmak üzere
yurda sokan 6 musevi delil kifayetsizliği sebebiyle
beraat ettiler.» 25-5-1968 Gazeteler

«Türkiyenin bir yıllık asetik asit ihtiyacını ka-
çak olarak yurda sokan kaçakçı Yahudi milyoner-
ler İsrail'e kaçtılar.» 23-6-1969 Gazeteler.

Milletin Müdafaası

(Başarafa 13. sayfada)

Aynı metoda sarîh surette bağlanmak,
ve kanunî demokratik mücadele haricinde-
ki mücadele anlayışlarını mahkum edenler
atsızlık cürmünü işleyebilir? Bunun belge-
mi, milleti suça teşvik eder, kanunlara ita-
sini verelim İsparta sergisi esnasında ne-
redilen bildiriden:

«Millet Düşmanları İle Mücadelede Bi-
linmesi Gereken En Hayatî Temel Mesele»
Mücadele Birliği Genel Merkezi. Konya.
«MİLLET DÜŞMANLARININ TECAVÜZ-
LERİ KARSISINDA MİLLET VE MİLLE-
TE BAĞLI TEŞKİLATLARA DÜŞEN TE-
MEL VAZİFE NEDİR?»

Vazifelerimiz milletle, millet düşman-
ları arasında devam eden mücadelenin ilmi
bir şekilde incelenmesinden çıkarılmalıdır.
Mücadelemizin gerektirdiği vazifeleri-
miz şunlardır:

1— Millet düşmanlarının ideolojik te-
cavüzleri karşısında milletin yaşayabilmesi-
nin tek şartı bütün millet evlatlarının ve
milletle bağlı teşkilatların vazifesi asırlar-
dır yaşayan millet ideolojisi etrafında de-
mirden bir cephe kurmaktır. Millet ideolo-
jisi, milletin iman, kültür ahlak ve töre-
sinde fıskıran ve bu temellerin ilmi bir
tarzda incelenmesinden doğan ideoloji ola-
caktır. İşte bu milli ideoloji Hakka daya-
nacak, eşyanın ve insan yapısının kanunla-
rına uygun olacaktır. Milletle, millet düş-

«Soydular ve İsrail'e kaçtılar. 60 Yahudi tü-
car 100 milyon lira ile kayboldu. Musevi tüccar-
lar, piyasayı ve bankaları dolandırdıktan sonra
vergi borçlarını da ödemiyerek yurt dışına kaç-
mışlardır.

Yurt dışına kaçanlar arasında 20 milyon lira
kıymetinde elektrik malzemesini Türkiye'ye kaçak
olarak sokan ve gümrük müfettişleri tarafından
yakalanan Manuel Andic adliye'ye sevk edileceği
sırada gözönünden uzaklaşmış ve daha sonra yurt
dışına kaçtığı tesbit edilmiştir. 6-5-1969 Gazeteler.
«İzmir'de hileli iflaslarını ilân eden Musavi
tüccarları İsrail'e kaçırılan bir sebeke aranıyor»
6-5-1970 Gazeteler.

«Pamuğun içine su sıkarak, üzümün içine ke-
çi pisliği karıştırarak, incir'in içine demir tozu
koyarak ihraç eden Yahudi ihracatçılar ve daha
niceleri gazete sütunlarında zaman zaman görü-
lür. Bu su yüzüne çıkan veya duyulmayan binler-
ce içreç skandalla Türk mallarının dünya piyasa-
sındaki itibarı kırılıyor ve dış ticaretimiz yıkılı-
yor.

İşte dışardan ve içerden darbelerle milli eko-
nomimiz üzerinde oynanan oyunlar ve daha nice-
leri. İşte servetimizi soyanlar ve ekonomimize en
adi darbeler vuranlar...

manları arasında yapılan mücadele, Hakka
dayandığı için millet tarafından kazanıla-
caktır.

2— Millete zafer, şeref getirecek ve bu-
randan kurtaracak mücadele ancak milleti,
millet düşmanlarını ve bunların plânlarını
bilen, millet ideolojisini şuurla kavrayan
bir kadronun rehberliğinde yapılacaktır.
Rehbersiz, günlük his ve heyecanlara daya-
nan sadece tecavüzlere cevap vermekle ik-
tifa eden bir mücadele anlayışı yalnız mağ-
lûbiyeti hazırlar.

3— Mücadele bir grubun, bir zümre-
nin mücadelesiyle değil; bütün bir mille-
tin mücadeleye iştirak etmesiyle kazanıla-
bilir.

Bunun temel şartı millet mücadelesi-
ne rehberlik yapacak millet evlatlarının
kadrolaşması ve milletin bu kadro etrafın-
da demokratik yollarla teşkilatlanmasıdır.
Bu mücadele yolları haricinde mücadele
usulleri hayalî olup mağlubiyet sebebidir.

Ey millet evladı,
Millete zafer vadeden millet mücade-
lesi şu vasıfları tasır:

- 1 — Anti - sionist
- 2 — Anti komünist
- 3 — Anti kapitalist
- 4 — Milli değerlere bağlı
- 5 — İslâma saygılı olmaktır.

(Devamı gelecek sayıda)

Zaruri bir durum

(Başarafa 3. Sayfada)

aynı şekilde cevap vermemişlerdir?.. Milliyetçiler
eğer komünistlerin silâhlı tecavüzüne mukabele
etmiyorlarsa, sebebi Türkiye'yi kanlı bir kardeş
kavgasına sürükleyecek çatışmaların içreç or-
taklığına dahil olmak, istemediklerindendir. Siya-
sî iktidarın, kendini yok edecek bir gelişme kar-
şısında uyanabileceğine olan ümitlerindendir. Ve
silâhlı teröre aynı yolla cevap veremeyişleri kendi
hayatlarını feda edecek, derecede vatan, millet
ve milletin imanına şuurulu bağlılıklarındandır.

Ancak milletin ümidi olan milliyetçi gençle-
rin, Üniversiteye devam gibi en basit demokratik
ve tabii haklarının hunharca çiğnenmesi karşısın-
da, ne kadar sabır gösterilebilir? Herhalde siyasî
iktidar bu mes'uliyetsiz davranışında devam eder
se, sabır küpü çatlayacaktır.

Ümid etmek isteriz ki, siyasî iktidar tarihi
mes'uliyetini hatırlayarak, sadece millete daya-
nır, ve bir kardeş kavgasının tohumlarını atan
Üniversitelerdeki Komünist silâhlanmasını dur-
durur!

Milletin sevgisini ancak bu suretle, yeniden
toplayabilirsiniz.

R.C.D. ORTADOĞU

(Başarafa 7. Sayfada)

yük bir kısmı Türkiye'nin layık olduğundan şikâyetçi-
dir. Hükümet de dahil «Canım siz iyi hoşsunuz
ama şu din ile devlet işini ayırmanın anlamı ne-
dir?» diyerek zihinlerinde Türkiye'ye karşı duy-
dukları tek kuşku dışarı çıkarıvermektedirler...
Pakistan bütün ilişkilerini dine dayandırma yolu-
na gitmektedir ve Türkiye'yi de bu yola sürükle-
mek için çalışmaktadır. Türk Dışişleri Bakanlı-
ğının Pakistanla GERCEKÇİ OLMAYAN BİR ZE-
MİNE OTURTULMUŞ OLMAYAN BU DOSTLU-
ĞA BİRAZ DAHA ÇEKİ DÜZEN VERMESİ GE-
REKİYOR VE TEHLİKE BÜYÜMEDEN HARE-
KETE GEÇİLMESİ İÇİN ÇANLAR CALIYOR..»
(Milliyet 30 Nisan 1970).

Bu şekilde mevhum bir tehlikeden bahsettik-
ten ve Türkiye'yi sanki İslâma sırt çevirmiş bir
ülke gibi gösterdikten sonra, toplantıdan bir gün
önce, aşağıdaki ifadelerle yapılması gereken
şeyi diplomasi heyetimize takdim etmektedir. Ve-
rilen neticelerin, iyi niyet gösterileri dışında bu
ifadelerle uyusup uyusmadığına dikkat etmelidir.

«Heyetlerden süzen haberlere göre, özellikle
Pakistan RCD'nin genişletilmesini ve teşkilâta si-
yasî yön verilmesi üzerinde durmaktadır. Üzeride
Müslüman ülkeleri de arasına alacak bir güç ha-
linde genişletilebileceği düşünülen bu kurulun ilk
görevinin İzmir'de gerçekleştirilmesi istenmek-
tedir.

Yahya Han RCD teşkilâtının Orta Doğu ve
dünya barışı üzerinde siyasî bir varlık olarak gö-
rünmesini istemektedir.

Ancak Türk Dış İşleri Bakanlığına yakın
çevreler Pakistanın bu tip bir gelişme isteğini olumlu
karşılamayacaklarını hissettirmişlerdir. Türkiye RCD. ye siyasî bir yön verilmesine tama-
men karşıdır. Özellikle Pakistanın «İslâm unsuru-
nu kullanma isteği ilerde RCD. yi din üzerine
kurulmuş bir teşkilât haline getirebileceği düşü-
nüldüğünden, fikir olumsuz tepkiler yaratacak-
tır.» (Milliyet 6 Mayıs 1970).

Siyasî tarih göstermektedir ki, beynelmilel
yahudiliğin gizli diplomasisinin hulul ettiği her
ittifak, sadece yahudiye kâr temin etmeye varar.
Beynelmilel yahudiliğin menfaatlerinin kaybol-
ma tehlikesini taşıyan her teşebbüs ise, tehlikeli
ve geridir.

RCD. toplantısı sebebiyle ortaya atılan y-
görüşleri, böyle değerlendirilmek gereklidir.

KAMBOÇYA

(Başarafa 10. Sayfada)

an mükemmel soygun imkânı bu rejimde doğar.
Önümüzdeki günlerde Nikson'un verdiği bu
karara yahudiliğin direktifiyle protestolar ça-
gıracak ve Nikson bu kararı verdiğine oışman edi-
lecektir. Amerikan yahudiliğinin tasvibi ile baş-
kan olan Nikson böyle bir harekete girdiği ve
kendisine çizilen rotadan çıktığı için cezalandırıl-
abilir. Çünkü yahudiler Kûbada aynı hareketi
tekrarlayan Jon Kennedy'yi cezalandırmayı ih-
mal etmemişlerdir.

Hülâsa Vietnam'da ve Kamboçya'da devam
eden harp gerçekte zavallı bir milletin toprak-
ları üzerinde cereyan eden ve fakat sadece beynelmî-
lel yahudiliğin kazandığı emperyalist bir harptir.

İNKILÂB İLMİ

15

Önüne gelenin programı ve faaliyetleri tenkid ettiği bir teşkilâtda, otokritik yapıyor denemez. Burada hevâ ve hevesât hakimdir. Herkes kendi bildiğine konuşuyor demektir. Tenkidlerin bir disipline tabi olması zaruridir.

Bu zarurete işaret ettikten sonra, otokritiğin hedefi üzerinde durmak lâzımdır. Otokritik hareketlerden mağlubiyetlerden, faaliyet programlarının tatbik imkan ve kaabiliyetlerinden bahseder ve programın ameli kıymeti üzerinde durur. Yani yapılmış bulunan faaliyet hedefine doğru gitmiş mi? Gitmişse, neden gitmiş; gitmemişse, hangi sebepler dolayısıyla gitmemişdir? Her faaliyetten bir kanuniyet, her mağlubiyetlerden bir muzaferiyet kaidesi çıkarabilmek için yapılan faaliyet, otokritiktir. İnkılâbların kendi faaliyet ve tecrübelerinden istikhâle muzaf dersler çıkarabilmelerine otokritik denir. Hedef bu olduğu takdirde otokritik gerçek manasını kazanmış olur.

Otokritiğin usulü üzerinde tekrar durmakta faide vardır. «Otokritik bir disipline dayanır. Otokritik yapılmış bulunan faaliyetlerin tenkidi ve bunlardan dersler çıkarılabilmesine matuftur.» dedik. Eğer otokritik herkesin kendi bildiğine göre faaliyetlerin tenkidi manasına gelirse bu, teşkilâtda anarşiyi doğurur. Ama otokritik bir disiplin içerisinde yapılsa ve hedefi, yapılan faaliyetlerden ameli dersler çıkarmak maksadına matuf bulunursa otokritik, faidelidir.

Gizlilik ve teşkilatlanma bahislerinde daha evvel zikredilmiş olan Stalin'in ifadesi, hareketlerin muayyen safhalara ayrılarak bunlardan dersler çıkarılmağa gayret edilmesi Stalin tarafından yapılan otokritiğin bir örneğidir.

Hız Muhammed (S.A.S.) ve ashabın yükleri zamanında yapılmış bulunan faaliyetlerin murakabesi meşveret meclisinde oluyordu. Dolayısıyla Halife'nin yardımcısı olan meşveret meclisi Halife'nin riyasetinde kritik ediyor; Bunlardan çıkarılan neticelerin ışığında yeni karar ve kaidelerin alınmasına imkân hazırlanıyordu.

TEŞKİLATLANMADA DİSİPLİN MESELESİ

Disiplin emir ve yasaklara, verilen kararlara mutlak surette uymak demektir. Disiplin, daha selâhiyetli ve üstün otoriteye, bağlanışı ifade eder. Bu bağlanış münasebetleri birden daha fazla olduğu takdirde bir disiplin zinciri meydana gelmiş olur.

Disiplinin teessüs ettiği bir teşkilât için de hürriyet mefhumu temamiyle sınırlı bir mana ifade eder. Ferdin hürriyeti bağlanmış bulunduğu otoritenin çizmiş olduğu faaliyet sahası demektir. İnkılâbı hareketlerde, inkılâbcıların serbesti sahasını onların ideolojileri tayin eder. Onların bütün hayatında, bütün münasebetlerinde hâkim olacak ölçü sadece ideolojileridir. İdeolojinin haricinde bir hayat tasavvur etmek, ideolojive inanan insanlar için, ihanetle müsavirdir. Dolayısıyla inkılâbcılar, bütün münasebetlerinde, inkılâbın ideolojisine bağlı olmak mecburiyetindedirler. İnkılâbcıların, inkılâp ideolojileri haricinde, hu-

susî hayatları olamaz. Onların ahlâk, düşünce ve hisleri sadece inkılâp ideolojisine göre tanzim edilmiştir. Bunun haricinde bir serbestiden bahsetmek, sadece nefsi sâikle-re uygun olarak hareket etmek ve teşkilâtın otoritesini, disiplinini bozmak manasına gelir.

Teşkilât —daha evvelce tarif edildiği üzere siyasi, itikadi, kültürel ve askerî bir birlik olduğundan bu birliğin bozulması manasını ifade edecek her türlü enfûsî düşünüş, telâkki, hareket bir isyan ve anarşinin başlangıcıdır. Dolayısıyla, inkılâbı hareketler, ideolojinin dışında şahsî hareketlere tahammül edemezler.

Ancak her inkılâbı hareketde azaların, kendilerine verilen emirlerin inkılâbın ideolojisine uygun olmalarını temin etmek vazife ve hakları vardır. Aksi halde merkezî otorite tarafından verilen emirler ayrıca ideolojive muhalif bulunduğu takdirde dahi azaların buna riayetini mecburi telâkki etmek, fertlerin şahsî hükümlanlığına ve iktidarına bütün teşkilât azalarını tâbi bir köle haline getirmek demektir. Bu, inkılâbı hareketlerin teşkilât bünyesiyle kabili tel'if değildir.

İnkılâbı hareketlerin teşkilâtlarını yaşatan; azaları arasında daima canlı kalması lâzım gelen inkılâbı ruhtur. Bu inkılâbı ruhun varlığının teminatı ise, teşkilât azaları arasında sadece inkılâp ideoloji ve heyecanının yaşamasıdır.

İnkılâbı hareketlerin azaları, merkezî otoritenin verdiği kararların, kontrol ve murakabenin süzgecinden geçmiş, ideolojive en yakın ve zaferi temin etmeğe matuf kararlar olduklarına inanırlar. Bu inancın sarsılması, teşkilâtın kanseridir. Onlar, liderlerinin kendilerine verdiği emrin, umumiyetle ideolojive en mutabık ve hakikate en uygun karar olduğunda mütefiktirler. Fakat bu, merkezî otoritenin kararlarının ideolojive uygun olup olmadığının azalar tarafından kontrol edilmemesini icab ettirmez. Tabii bu kontrol, disiplinli bir kontroldür.

Teşkilâtlar tarafından verilen emirler azalar tarafından ulu-orta tenkid edilmeğe başlamışsa, disiplinsizlik doğuyor demektir. İdeolojive açık surette muğayir bulunan kararlar ve hareketler karşısında fertlerin bir itiraz hakkı vardır. Yoksa siyasi, askerî, ekonomik mahiyette bulunan kararlar karşısında inkılâbcıların itiraz hakkı olmamak lâzım gelir. Onlar sadece ideolojinin üstünlüğünü temin etmek durumundadırlar. Yoksa siyasi, askerî ve ekonomik kararlar hakkında herhangi bir direnme selâhiyetleri bulunmaz. Fakat usulüne uyarak fikir beyan ederler, fikirleri gerekirse alınır.

Hız Muhammed (S.A.S.) in, Bedir harbinden evvel orduyu yerleştirmede ashabın fikrine müracaatı, Uhud'dan evvel ashabia istişaresi ve Hendek savaşında Selman (R.A.) in fikrini kabulü buna bir örnektir.

Böyle bir direnme selâhiyetinin mevcut olduğu teşkilâtlar ise kısa zamanda anarşive müncer olarak yıkılır giderler.

Teşkilât arasında sadece ideolojinin üstünlüğünü temin etme prensibini İslâm

İnkılâbı Hareketinde görürüz:

İslâm Halife'lerinin büyüklerinden Hız Ömer Halife olarak seçildikten sonra ilk hutbesinde «Ey mü'minler ben eğer İslâm İnkılâbının ideolojisinden taviz verir, geri çekilsem bana ne yapacaksınız? Beni ne ile düzelteceksiniz? diye sorduğunda, o zamanın ashabı bir ağızdan: «Seni kılıcımızla doğrulturuz.» demek suretiyle teşkilât arasında yaşayacak ruhun inkılâp ideolojisi olduğunu göstermişlerdir.

Azalar arasında inkılâp ideolojisi tek ölçü olarak yasavacaktır. Fakat merkezî otoritenin ideolojive muğayir olmayan hareketlerine yani inkılâp ideolojisine aykırı olmayan emirlerine —bilhassa sivasî, iktisadî ve askerî kararlarına— karşı herhangi bir direnme bahis konusu değildir. Fakat fikrini beyan gerekir.

İran seferine iştirak etmiş ashabın güzideleri kendilerine kumandan tavin edilmiş olan genç sahabeye fikirlerini bildirme mevkindedirler:

İran orduları nehrin öteki kıyısında. Ahab; «Biz nehrî yüzerek gecersek yorgun ve bitab bir şekilde İran ordularının karşısına çıkmış olacağız ve yorgun olacağımız için de İranlılar bizi telef edeceklerdir.» dediler. Kumandanın taktiğini değiştirmesini istediler. Bu onlar için bir hakdır. Fakat kumandan eski kararında ısrar ettiğini bildirdi ve ashab itirazlarının vuku bulduğunu tevsik eden bir vesika almak suretiyle karara ittîbâ ettiler. «Bu karar bizim kararımız gibiymişcesine tatbik edeceğiz.» dediler.

Demek oluyor ki; İnkılâbı hareketlerde merkezî otorite tarafından verilmiş olan siyasi, iktisadî ve askerî kararlara karşı fertlerin sadece bu mevzuda fikirlerinin ne olduğunu bildirme hakları vardır. Değilse herhangi bir direnme hakları yoktur. Verilen karar isterse fikirlerine uygun olmamış bulunsun, o kararı kendi kararlarıymışcasına tatbik ederler.

Disiplin meselesinin bütün inkılâbı teşkilâtlarda aynı tarzda anlaşıldığını gösteren misaller vardır:

Komünist hareketi başlatan Marx muhtelif insanlarla, komünizmin gayeleri konusunda, aynı fikirde idi. Fakat sonradan metod ve hususen teşkilatlanma konusunda bazılarıyla ihtilafa düştü. Bu ihtilaf, fertlerin aynı ideolojive müntesib ve mensub bulunmalarına rağmen, sadece teşkilât mevzuundadır. Yani politik kararlar konusundadır. Fertlerin ideolojileri ve düşünceleri aynı olmuş, fakat teşkilatlanma ve siyasi kararlar mevzuunda ayrı düşüncelere sahib olduklarından Marx'ın idare ettiği hareketin dışına atılmışlardır.

Fertler aynı akideye inanmış olabilirler. Fakat aynı akideye inanmış olmaları aynı şekilde hareket etmelerine, aynı siyasi, ekonomik ve askerî tedbirleri düşünmelerine ve tatbik etmelerine sebep oluyorsa burada bir teşkilât bütünlüğü yoktur.

İslâm İnkılâbı Hareketinin gösterdiği; Liderin askerî, siyasi ve iktisadî kararlarına, fikir beyan etmek suretiyle, ittîbâ edilmesi gerektiğinden ibarettir.

(Devamı gelecek sayıda)

YENİDEN MİLLÎ Mücadele

Türkiye'de ve Dünya'da
ideolojiler
kavgasından akisler

BÜTÜN BEŞERİ HADİSELER İDEOLOJİLER KAVGASINDAN DOĞAR..

ANT'ın İTİRAFLARI

● Türkiye'deki solcu çalışmalar masonların desteklediği nisbette kuvvet kazanır. Komünistler propagandayı, ellerinde ki bütün imkânları seferber ederek yaparlar. Milletimiz, tarihin uzun asırları içinde tepekkül etmiş ideolojik yapısı itibarıyla komünist propagandanın hiç bir zaman tesiri altında kalmamıştır. 10 yıldır en açık şekilde yapılan tahriklerin neticesi bir hiçtir. Sufi bun dan dolayıdır ki, Türkiye'deki komünistler propagandalarında, bir takım sloganların ardına gizlenmeye çalışırlar.

Bu arada solcu neşriyat bir hayli vazife gördü. Komünistlerin arasındaki ihtilâf dergi sayfalarına aksetti. Emek Türk Solu, Ant, Devrim, Aydınlık v.s. gibi sosyalist organlar beşinci kol faaliyetini yıllardır sürdürdüler. Gelin görün ki bu gayri millî bir sistemin propagandasını yapan bu

dergilerden bazıları satırsızlık-tan kapanmak mecburiyetinde kalmıştır. Önceleri T.I.P. in görüşlerini aksettiren Ant Dergisi haftalık neşriyatını bitirirken kendi cepheleri hakkında da acı acı itiraflarda bulunmuştur. Ant'ın bizzat kendi itirafına göre Türkiye'de haftalık bütün sol neşriyatın satış rakamı on bine varmaz. Sayı itibarıyla 7-8 tane olan bu besleme organların beslenme kaynağı acaba neresidir. Binbeşyüz, ikibin gibi cüzi bir tirajla bu organların zarar etmeden yaşaması imkânsızdır. Türkiye'deki solcuların kendi aralarındaki ihtilâfla izah edilebileceğimiz bu dalgalanma Rus komünist liderlerinin boğuşması neticeleninceye kadar sürecektir.

O zaman yeni çarların nasıl bir emr-ü fermanla buluncakları kestirilemez.

LENİN ve YAHUDİLER İHTİLALDE LENİN'in YAHUDİLERE YARDIMI

● Geçtiğimiz 22 Nisan günü beynelmilî komünizmin önde gelen simalarından Lenin'in 100. doğum yıldönümü idi. Bugünde Lenin hakkında onu göklere çıkaran yazılar yazıldı. Vladimir İliç İlyanov adı Lenin'in kim olduğunu ortaya serer. Bu isim bir Yahudi ismidir.

Bugün daha iyi anlaşılmalı başlanmıştır ki, komünizm gerek şefleri itibarıyla, gerekse ideolojisi itibarıyla siyonizmle doğrudan doğruya alakalıdır. Komünistler bunu deve kuşu gibi görmekten gelseler de, bunu artık gizleme imkânı kalmamıştır.

Bu söylediklerimizi komünist şeflerin ağızlarından ve Yahudi kaynaklarından isbatlamak mümkündür. Aşağıda dünya yahudiliğinin haftalık yayın organı bir mecmuadan alınmış vesika değerine sahip cümleler alıyoruz: (Yahudi aleyhtarlığı) hücumlara karşı, daha hareketli bir kampanya açılmasını istedi.

Her yerde demokratik ve proleterya hareketlerinde bulunan Yahudilerin oranı, Yahudilerin bütün olarak halk içindeki oranlarından daima yüksektir.

1917 Ekim ihtilâlinin patlamasından sonra Ukraynalı milliyetçiler ve Beyaz Ordu Yahudileri doğramaya başladı. Bunun üzerine Lenin, bütün Kızıl Ordu cephelerinde, Kızıl Ordu birliklerine hitaben gramofona bir konuşma yaptı. Ve bu cinayetler hususunda Ruslar'a şunları söyledi:

«Yahudiler işçilerin düşmanı değildir. İşçilerin düşmanı kapitalistlerdir. Yahudiler arasında işçiler ve sıkıntılı insanlar vardır. Ve bunlar çoğunluktur. Onlar (Yahudiler) bizim kardeşlerimizdir.»

JEWISH CHRONICLE
17 Nisan 1970

Lenin'in sözlü açıklanmaya muhtaç değildir. Fakat önemli olan dünya yahudiliğinin Lenin hakkında ki sıtayıştır. Aradan yıllar geçmesine rağmen Lenin, onlar için hâlâ kıymetli eksilmeyen bir elemandır.

KAMBER ÖZGÜN'ün AKİBETİ

● Türkiye'de, beynelmilî Yahudiliğin millî kuvveti komünizmin yerleşmesi için çok yönlü çalışmalara girişilmiştir. İstanbul'da komünistler kendileri için en elverişli çalışma yerleri olarak devlet yurtlarını seçtiler. İstanbul Kredi Yurtları Müdürlüğü'nün başında şuurulu solculuğuyla tanıyan Kamber Özgün bulunuyordu. Kamber Özgün'ün yurtlarda sol faaliyetlerin artmasında el alından gayretleri olmuştur.

Dikkat edilirse solcuların çalışmaları devlet yurtlarında çok fazladır. İl yurtlarına nazaran bariz şekilde farkedilen bu kesif sol faaliyetler Kamber bey gibi solcu idarecilerin eseridir.

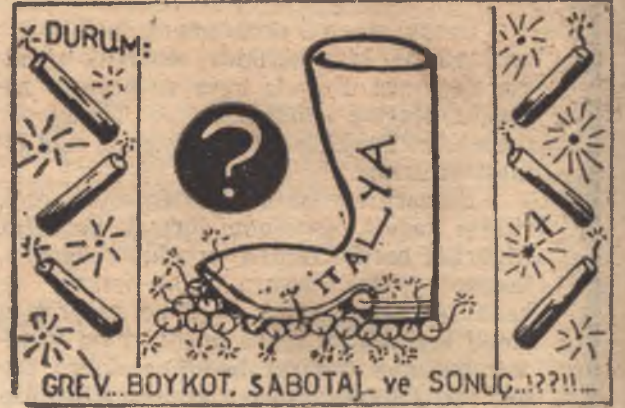
İşte bu Kamber Bey geçen hafta Kredi ve Yurtlar Kurumu İstanbul Yurtları Müdürlüğünden alınmış ve Ankara'da 27 Mayıs Kız Yurdu Müdürlüğü'nün emrine memur olarak verilmiştir.

Bütün yurtlarda her türlü sol faaliyetler göklere çıkarıldığı halde bunlara hep göz yumulmuştur. Şişli yurdundaki Mücadelecilerin çalışmaları ise Kredi Yurtları Müdürlüğü Disiplin Kurulu tarafından yönetmeliğe aykırı (!) kabul edilmişti. Ayrıca talebe yurtlarında talebenin ibadeti için mescit açılacağı hususunda, Kredi Yurtları Kurumu tarafından karar çıktığı halde sayın Kamber Bey bunlara hep sırt çevirmişti. Sonra da Mücadeleciler talebeler birbirinden koparılıp en ücra yurtlara sürülmek istenmişti. Kamber Özgün'ün ve onun gibi düşünenlerin bu tip gayretleri unutulmasın ki hep boşunadır.

MÜCADELECİLERİN DURUŞMASI

● Üniversite hadiseleri bugün silahlı sol canilerin gayretkeşliğiyle meydana gelmektedir. Ama ne var ki Türkiye kanun ve nizamların ulaşmaya imkân bulamadığı dağ başlarına dönmüştür. Silahlı gezmeyi alışkanlık haline getiren komünistler geniş müsamaha ile karşılanmakta, adliyeye düşenleri ise en geç bir ayda dışarı çıkarılmaktadır.

Hal böyle iken Işık Mühendislik ve Mimarlık Yüksek Okulunun sağcı öğrencileri aradan 8-9 ay geçmesine rağmen uğradıkları iftira dolayısıyla hapishaneden çıkarılmamışlardır. Bu zamana kadar sorguda bırakılan dava nihayet mahkemeye intikal ettirilebilmiştir. Kâzım Korkmaz ve Abdülkadir Akpınar'ın duruşmaları Mayıs ayının 23'üne alınmış olup tahliyelerini kuvvetle muhtemeldir.

İtalya ve Türkiye'deki komünistlere talimat

Komünistler, 4-10 Mayıs arasında «İşsizlik ve pahalılığı yaratanlara karşı genel direniş haftası» olarak ilân ettiler. Bu hareketin iğrenç maskesi ise kısa zamanda düştü.

Bilindiği gibi, 1968 yılında Fransa'da başlatılan komünist hareketler, aynı yılın haziran aylarında Türkiye'ye de kaydırıldı. Komünistler haklı talebe isteklerini istismar ederek kardeş kavgasını körüklediler. Hâdiseyi derinlemesine tahlil edecek olursak, Fransa'daki hareketlerle Türkiye'deki hareketlerin hem gaye itibarıyla, hem de metod itibarıyla benzerlik arzettiğini görürüz. Fransa'daki hareketler De Gaul'ü hedef alıyordu. Çünkü De Gaul Yahudilere sırt çevirmişti. Düşmesi gerekiyordu.

Fakat, yahudiler Fransa'da aldıkları bu neticeyi diğer ülkelerde elde edemediler. Türkiye'de de talebe hareketleri olarak başlatılan komünist faaliyetler hemen fabrikalara sıçratıldı. Ancak komünistler işçilerimizin nasırlı elleriyle karşılaştılar. Bir çok yerlerde işçilerimizden dayak yediler. Aynı şey İtalya'da da oldu. Bunun üzerine komünistler yeni taktiklere başvurdular. Ne varki, bu taktikler de kendilerine Türkiye Gizli Komünist Partisi tarafından dikte ettiriliyordu. Bir hafta önce komünist Bizim Radyo Türkiye, İtalya gibi faşist ülkeler de işsizliğe ve pahalılığa karşı direnişe geçileceğini haber veriyordu. İşte bu direktif gereğince İtalya'da geçtiğimiz hafta genel grev ilân edildiğini gördük. Komünist grevçiler, hükümetin pahalılığa karşı tedbir almasını istediler. İtalyan Komünist Partisi Roma'da bir yürüyüş düzenledi. Grevçilerin ellerinde Komünist Çin lideri Mao'nun resimleri ve kızıl bayraklar vardı.

Aynı gösteriler Türkiye'de de yapılmak istendi. Bunun için eski mahkûm komünistlere «İşsizlik ve pahalılıkla savaş derneği» kurduruldu. Bunların içinde İstiklâl Mahkemesi tarafından mahkûm edilen Hikmet Kıvılcımlı, Gizli Komünist Partisinin gençlik teşkilâtı kurucularından ve 7 sene hükûm giymis bulunan Sevgi Aksit yine 1946 larda komünist gençlik teşkilâtı yöneticilerinden olup 5 seneye mahkûm olan Vecdî Özgüner gibi mahkûm komünistler bulunmaktadır.

Bu komünistler talebe hareketlerini daha da kızıştırmak, kardeş kavgasını işçiler arasına da sokmak istemektedirler. Böyle maske bir teşkilât ile komünist faaliyetlerini işçiler arasına kaydırmanın cabası içindir. Ama namuslu, milleti seven ve dine bağlı olan işçilerimizi istismar edemeyeceklerdir. Her gün bunu teyit eden hadiseler görmekteyiz. Aynı komünistler tarafından çıkartılan «İşçi - Köylü» gazetesini satanlar İstinye'de, Kuruceme'de Cayeli'de işçilerimizin toktalarıyla karşılaşmışlardır. Bu tokatlar millî mücadele şuuruyla, onun kültürüyle bilinmeye başlamıştır. Komünistlerin işte, asıl korkusu buradadır.